

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVINTAREA
ȘI SUB INDRUMAREA I. P. S.
J U S T I N I A N
PATRIARHUL ROMINIEI

ZECE ANI
DE LA
ELIBERAREA PATRIEI NOASTRE

8

AUGUST

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI A DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÎNTAREA ȘI ÎNDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor

23 AUGUST 1944 — 23 AUGUST 1954

23 August 1944 reprezintă una dintre cele mai însemnate zile ale istoriei noastre, căci din această zi — datorită eliberării țării noastre de către glorioasa Armată Sovietică și doborârii dictaturii fascisto-antonesciene de către forțele patriotice organizate și conduse de Partidul Comunist Român — poporul nostru a început să-și croiască o viață nouă.

„Republica Populară Română — scrie în Constituția țării noastre — a luat naștere ca urmare a victoriei istorice a Uniunii Sovietice asupra fascismului german și a eliberării României de către glorioasa Armată Sovietică, eliberare care a dat putință poporului muncitor în frunte cu clasa muncitoare, condusă de Partidul Comunist, să doboare dictatura fascistă, să nimicească puterea claselor exploatoare și să făurească statul de democrație populară, care corespunde pe deplin intereselor și năzuințelor maselor populare din România“.

Așa dar actul de la 23 August 1944 este simbul din care a răsărit și din care crește și înflorește Republica Populară Română, țara celor ce muncesc de la orașe și sate, iar data aceasta devine de acum, pentru întreg poporul român, început de eră nouă.

Iată de ce 23 August 1944, este pentru orice cetățean de bună credință al patriei noastre, ziua cea mai însemnată a istoriei noastre; iată de ce la împlinirea a zece ani de la această dată, poporul român sărbătorește cu o vie însuflețire această mare și însemnată zi.

Biserica Ortodoxă Română — prin slujitorii și credincioșii ei — participă laolaltă cu întreg poporul la această mare sărbătoare și se bucură în chip sincer de ea, conștientă că în tot timpul glorioșului deceniu care s-a scurs de la 23 August 1944, a fost alături de popor în toate marile lui năzuințe și realizări.

Îndată după 23 August 1944, răposatul Patriarh Nicodim a dat o Pastorală către clerul și către toți binecredincioșii creștini ai Sfintei noastre Biserici, în care Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române ridicându-se împotriva „regimului care a înăbușit libera manifestare

a gândurilor și a simțămintelor neamului nostru" și care făcându-se unealtă imperialismului hitlerist a tirat țara în cel mai fără de sens și mai antipopular război din cîte a cunoscut istoria noastră, a arătat că numai unde este libertate de gândire și de simțire și numai unde critica cetățenească poate fi exercitată în voie, poate fi progres și înaintare în viața socială.

Întîistătătorul Bisericii noastre, printre altele, spunea :

„Prin glasul Sf. Apostol Petru, Biserica ne îndeamnă să trăim ca oameni liberi, temîndu-ne de Dumnezeu și iubind unirea dintre frați (I, Petru II, 16—17).

„Libera expresie a gândurilor și sentimentelor a fost însă la noi puternic înăbușită. Mulți din filii țării au suferit nedreptatea unei administrații lipsită de critica cetățenească. Țara însăși a fost silită să facă un război pe care masa cea mare a neamului nostru nu l-a înțeles și nu l-a vrut“.

Aceasta era situația țării noastre înainte de 23 August 1944.

Cei mai buni filii ai poporului zăceau de mulți ani în temnițe, alții în lagăre de muncă ; bogățiile țării erau aservite capitalului străin. În mare parte celui german.

De peste trei ani, țara noastră fusese silită să meargă într-un război pe care dictatura îl declarase „sînt“, dar care în fapt era un război de jaf și de cîtopire, pe care Hitler îl ordonase împotriva Uniunii Sovietice. Mare parte din orașele și satele noastre fusăseră distruse de urgența războiului și a bombardamentelor. Armata sovietică se găsea încă de cîteva luni la Iași. Forțele populare din țara noastră erau în plină organizare și cu mult curaj. Cei ce fusăseră condamnați la ani grei de temniță pentru justele lor păreri politice, reușiseră să evadeze din închisori, luaseră conducerea acțiunii de eliberare și, în aceeași istorică zi, reușiseră cu ajutorul poporului să răstoarne dictatura, să salveze țara de la pierdere și să îndrumeze poporul spre țelurile lui firești.

Prin actul de la 23 August 1944, cu sprijinul Uniunii Sovietice, poporul român devine stăpînul destinului său.

„Actul istoric de la 23 August 1944 — spunea Patriarhul Nicodim în pastorală amintită — ne-a redat libertățile democratice. Fără acestea un popor se veștejește și moare asemenea unei plante lipsite de lumină. Aceste libertăți ne sînt scumpe și pentru aceea că în cea mai mare măsură, ele sînt rodul învățăturii Mîntuitorului : „dați Cezarului cele ce sînt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sînt ale lui Dumnezeu“ (Matei XXII, 21).

La cîtiva vreme după 23 August 1944, a apărut în ziarul „România Liberă“ un articol intitulat : „Dar Biserica“ ? — articol

semnat de eruditul profesor universitar Academicianul Profesor P. Constantinescu-Iași.

Profesorul P. Constantinescu-Iași, vechi luptător antifascist care suferise alături de alți buni filii ai poporului ani de temniță și grele torturi pentru justele lui păreri politice, chema preoțimea să ia atitudine hotărâtă de sprijinire a năzuințelor populare.

Acestul apel, i-au răspuns o seamă de preoți din Capitală și din orașele și satele țării. Cel dintâi îi răspunde tot printr-un articol de ziar, mult cunoscutul scriitor Academicianul Profesor Preot Gala Galaction, care arată că preoțimea este gata și că ea se încadrează și se organizează în vederea unei activități rodnice în sprijinul năzuințelor populare.

În diferitele campanii, ca : vindecarea rănilor războiului, ajutorarea Moldovei, Totul pentru Front, Totul pentru victorie (acțiune anterioară, lui 9 mai 1945) etc., — preoțimea ortodoxă este prezentă și lucrează cu avînt și devotament. Între timp apare gazeta bilunară „Lumina creștină” condusă de preoți, în care condeie iscusite și minți luminate dau îndrumări și ajută activitatea preoților.

În februarie 1945 o delegație a Bisericii noastre a plecat la Moscova, cu prilejul alegerii și întronizării I. P. S. Alexei, ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Ruse. După o trecere de aproape treizeci de ani vechile legături între cele două Biserici Ortodoxe surori erau reluate și participarea acestei delegații este primul pas care se face în vederea acestui lucru.

Interese strălucite de neam și de Biserică reușiseră să întrerupă legăturile de orice fel atât între popoarele Uniunii Sovietice și poporul nostru cât și între cele două Biserici, cu toate că, după cum arăta Patriarhul Nicodim „cu Biserica rusă, care prin activitatea ei pe terenul religios și patriotic, a adus serviciul patriei Sovietice, noi am avut legăturile cele mai vechi și cele mai strînse. Ambrozie, arhiepiscopul Ecaterinoslavului a păstorit Biserica Moldovei. Grigore Tamblac, pornit din Moldova, a înălțat la autocefalie Biserica Rusească. Petru Movilă, făuritorul „Mărturisirii Ortodoxe”, a întemeiat Academia Teologică din Kiev. Dimitrie Cantemir a ilustrat Academia de Științe din Leningrad. Meșterii veniți din Kiev și Moscova au organizat minunata activitate de artă din atelierile mînăstirești și domnești de broderie religioasă ale lui Ștefan cel Mare. Nazarie, Proca Nichitin și Jacovlev, celebrii mozaiști ai Moscovei au împodobit pereții Trei Ierarhilor din Iași și au zugrăvit strălucitele icoane ctitorești ale aceluiași monument. Paisie călugărul rus de fericită amintire, a adus duh nou de viață duhovnicească și ordine în Mînăstirea Neamțului, care a ajuns să fie,

prin fapta sa și aceea a ucenicilor pe care-i adusese la noi, un dreptar al vieții călugărești din țara noastră, centru de cultură asemenea celui din trecutul ei cel glorios și model de gospodărie. În institutele înalte ale Bisericii Rusești au învățat atîta clerici romîni, și Noi înșine am primit lumină în Academia Kiewului, unde am petrecut cinci ani de bogată și folositoare învățătură".

În octombrie 1946, Patriarhul Nicodim călătorește la Moscova, pentru a întîlni pe I. P. S. Alexei, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse; iar în 1947 I. P. S. Patriarhul Alexei, însoțit de o delegație de ierarhi ai Bisericii Pravoslavnice Ruse, ne vizitează țara și astfel sint reasezate pe temelii puternice legăturile dintre Sfintele Sinoade ale celor două Biserici surori. De acum înainte calea pentru o rodnică colaborare, este deschisă și această colaborare nu întîrzie a se arăta în anii următori.

* * *

În Mai 1945, al doilea război mondial la sfîrșit, în Europa, prin înfrîngerea fascismului; după această dată în țara noastră toată activitatea socială se desfășoară în primul rînd pentru vindecarea rănilor războiului. Orașele și satele noastre suferiseră mult de pe urma războiului. Moldova, mai ales, a fost crunt lovită de urgia războiului, la care s-a mai adăugat și nenorocirea foametei, pricinuită de seceta cumplită din anii 1946 și 1947. Preoții din Moldova aveau astfel multe și mari obligațiuni de îndeplinit.

Conducerea bisericească, în vederea antrenării preoților în marea acțiune de vindecare a rănilor războiului și de ajutorare a Moldovei a chemat ca Vicar la Mitropolia Moldovei, pe unul dintre preoții cel mai activi din țară, cunoscut pentru bogata sa activitate socială și bisericească, vechi luptător antifascist: Preotul Ioan Marina din orașul Rîmnicul Vilcii.

Tînărul Arhiereu-Vicar al Moldovei, inițiază și antrenează preoțimea în acțiunile despre care am amintit.

Astfel, în mai multe minăstiri ale Moldovei se înființează orfelinate, pentru copiii rămași fără nici un sprijin; în sate iau ființă cantine populare și se întreprind diferite acțiuni de ajutorare a populației lovite de nenorocirea războiului și a secetei.

Preoțimea Moldovei, în frunte cu Vicarul ei își face datoria cu prisosință, căci tînărul Vicar este energic, hotărît, clarvăzător și devotat pînă la sacrificiu pentru sprijinirea năzuințelor populare, iar preoțimea este conștientă de marea ei misiune.

Aceste însușiri atrag tînărului Vicar dragostea și prețuirea tuturor oamenilor cu răspundere din Moldova și de aceea, cînd scaunul de Mitropolit devine vacant, Colegiul Electoral, aproape în

unanimitate, îl alege pe P. S. Vicar Justinian Marina, Mitropolit al Moldovei, în noembrie 1947.

În viața obștească se realizează mari transformări: reforma agrară, realipirea Ardealului de Nord la Patria Mamă, stabilizarea monetară, înlăturarea monarhiei.

* * *

În măsura în care i s-a cerut, preoțimea a sprijinit cu însuflețire aceste mari fapte. La sfârșitul lui februarie 1948, Patriarhul Nicodim, după o îndelungată suferință se mută către Domnul. „Potrivit rînduieșilor tradiționali, la conducerea Sfintei noastre Biserici este chemat ca Patriarh Locotenent Mitropolitul Moldovei.

În țară are loc în acest timp votarea Constituției — prima Constituție a Republicii Populare Romine.

„Din îndemnul lui Dumnezeu, ca păstor sufletesc al vostru și din încredințarea Sf. Sinod, îndreptăm către voi, cler și popor, acest duhovnicesc cuvînt privitor la noua chivernisire a țării noastre precum și la economia legată de această chivernisire a Bisericii Ortodoxe Romine“. Așa începe Pastorală pe care Înalt Prea Sfințitul Patriarh Locotenent Justinian o adresează clerului și poporul cu privire la votarea noului Constituții. După ce face o analiză a principiilor înscrise în noua Constituție, Pastorală încheie cu aceste cuvinte: „Pe temelul garanției Statului, Biserica Ortodoxă Romină își vede asigurate, prin Constituție, organizațiile și putințele sale de existență. Deasemenea ea nu va fi lipsită de uneltele sale misionare, de menținerea nivelului de credință (presă, colportaj, așezăminte de cultură) și se vor proteja sursele sale de existență.

Cu aceste cheazăși evanghelice și cu asigurările înscrise în Legea fundamentală a Țării — Constituția Republicii Populare Romine —, pașiți cu încredere la întemeiere de țară nouă.

Voi, cinstiților clerici de toate treptele, lămuriiți poporul dreptcredincios asupra cuprinsului ziditor al Constituției, îndemnându-l la sprijin și la dreaptă alegere a trimișilor săi în Adunarea legiuitoare a Țării.

Poporul, prin Frontul Democrației Populare (F.D.P.) își așează azi temelii noi de viață. Fiți alături de popor.

Iar voi, bine-cinstitorilor fiți al Bisericii Ortodoxe, fiți încredințați că prin întărirea așezării democratice a țării, deschideți drumuri noi către apărarea dreptului vostru de închinare și de mintuire sufletească.

Uniiți în Dumnezeu, în cuget curat și în doriri sfinte pentru scumpa noastră țară și pentru poporul său, păstorul vostru sufletesc

vă dorește îndelungată sănătate și vă trimite arhieresti binecuvântări“.

Preoțimea a sprijinit cu devotament votarea noului Constituții. În Constituția votată în aprilie 1948 a fost prevăzut că Biserica Ortodoxă este unitară în conducerea ei.

* * *

În mai 1948 se fac alegeri pentru ocuparea scaunului patriarhal. Colegiul Electoral alege ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, cu mare majoritate, pe Mitropolitul Moldovei și Sucevei, Înalt Prea Sfințitul Justinian, tânăr ca vîrstă, dar înțelept prin fapte și conduită.

A fost vreaa lui Dumnezeu ca la vremuri noi să avem oameni noi la conducerea noastră bisericească.

Ținînd seama de marile transformări petrecute în viața obștească, se impunea ca și Biserica să adopte rînduiele în pas cu vremea. Noul Patriarh, cu bogată activitate în ce privește slujirea patriei și arhieriei, cu sprijinul celorlalți membrii ai Sfințului Sinod pornește la o acțiune care să ajute Biserica pentru o bună conlucrare cu organele de Stat și pentru buna ei organizare. Totul în slujba poporului și a lui Dumnezeu: iată lozinca sub care se desfășoară năvalnica activitate a Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian. Sub conducerea Înalt Prea Sfinției Sale, Biserica Ortodoxă Română a făcut mari progrese: au fost dezvoltate legăturile cu celelalte Biserici Ortodoxe surori și în deosebi cu Biserica Ortodoxă Rusă, iar pe plan intern s-au alcătuit o seamă de legi și regulamente care să asigure o desăvîrșită și leală desfășurare a vieții religioase.

Pentru o bună conlucrare cu organele puterii de Stat și în vederea sporirii zelului pastoral au fost organizate Cursurile de Îndrumare Misionară și conferințele protopopești administrative și de orientare. A fost sprijinită cultura teologică prin îngrijirea și apariția regulată a revistelor teologice. A fost realizată unitatea noastră religioasă prin revenirea fraților greco-catolici în sinul Bisericii Ortodoxe Mame.

Acestea ar fi o mică parte din realizările Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române în ultimii zece ani.

* * *

Din frămîntările diferitelor probleme pe plan internațional apare în ultimii ani o acțiune nouă: lupta pentru apărarea păcii. În Conferința de la Moscova din iulie 1948, Biserica Ortodoxă de pretutîndeni prin Întîlștătătorii ei prezenți la această Conferință a îmbrățișat nobila cauză a apărării păcii. „Fiilor, copii ai lui Hristos, copii ai Sfintei Biserici de pe toate continentele, din toate popoa-

rele și statele, creștini din lumea întreagă — spune documentul adoptat de participanții la Conferință — să nu închidem ochii noștri asemenea struțului în fața noului val de ură omenească ce începe să se manifeste; să nu ne astupăm urechile înaintea vuetului sălbatec al unui nou război. Nimeni nu va putea contesta că imperialiștii mari și mici, teroriștii, dictatorii și semănătorii de ură între oamenii de toate categoriile și-au asumat rolul satanic de provocatori și incendiatori ai unei distrugerii nebune a omenirii, sfârșitul căreia va fi pielea culturii și adevăratul sens al vieții. Ci noi, strins uniți, în numele Împăratului Păcii, — Domnul nostru Iisus Hristos — să facem zid de granit împotriva tuturor atentelor și acțiunilor îndreptate spre distrugerea păcii, și, prin solidaritatea noastră evanghelică, prin bună cucernicia noastră, care rămâne nezdruncinată, să facem neputincioasă orice tentativă și orice plan de deslănțuire a unui nou război pe acest pământ, încă necurățit de sînge, de lacrimi, de suferințe și morminte.

Sfinta Biserică Ortodoxă Ecumenică găsește în pilda de jertfă măreață a Bisericii Ortodoxe Autocefale Ruse un sprijin pentru ca să apere cauza păcii.

Amintindu-ne de cuvintele Sfintului Apostol Pavel: „Duhul să nu-l stingeți”, noi credem că toți cei ce se află sub cer și judecă sănătos, vor auzi chemarea noastră pentru unire în duhul păcii, al dragostei și al dreptății, ca să putem lumina și noi lumea aceasta, cu lumina acestor adevăruri creștine, spre slava lui Dumnezeu. Unul veșnicul și fără moarte și spre fericirea statornică a fapturii sale iubite — omul”.

La conferința Pan-Ortodoxă dela Moscova, care a pus început bun luptei pentru apărarea păcii în lumea creștină, Biserica noastră și-a avut reprezentanții ei: Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Firmilian al Olteniei, Prea Sfințitul Episcop Antim al Buzăului, Prea Sfințitul Episcop Nicolae Colan al Clujului, P. C. Profesor Petre Vinulescu, P. C. Preot Simion Neaga și Dr. Ovidiu Marina, ca medic și secretar al comisiei.

După întoarcerea în țară a delegației de ierarhi români, Sfintul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române adresează clerului și credincioșilor ortodocși din Patria noastră, îndemnuri și sfaturi părintești, pentru a lucra cu toată rivna în marele Front al Partizanilor Păcii.

„Pentru apărarea muncii pașnice și creatoare — zice una din pastoralele Sfintului Sinod, adresată credincioșilor și clerului român — pentru apărarea viitorului său fericit, bazat pe dreptate și muncă, poporul s-a ridicat cu o nețărmurită dragoste de patrie, împotriva ațîțătorilor la război. Biserica Ortodoxă Română își însușește năzuința și lupta poporul nostru și își povățuește credin-

cloșii să urmeze cele ale păcii (Romani XIV, 19) și să nu se lase biruți de rău (Romani XIII, 21). Cu atât mai mult vă îndemnăm astăzi să vă ridicați cu toții în numele lui Hristos, pentru apărarea hotărâtă a păcii, pe care El ne-a dăruit-o, a păcii în care trebuie să viețuim, pentru a zidi mîntuirea, spre care năzuim cu toții.

Pe voi toți, iubiiții noștri fiil sufletești, vă povățuim și vă îndemnăm să nu vă arătați mai slabi în credință, decît alți frați ai voștri întru Hristos; să nu șovăiți întru împlinirea îndatoririlor voastre de creștini, ci să munciți cu rivnă și să luptați cu înflăcărare pentru apărarea păcii, după porunca sfintei și dumnezeieștii Evanghelii.

Muncind cu rivnă în orașe și în sate, pentru ca țara și poporul nostru să aibă cît mai multe din cele ce-l sunt de trebuință, muncind pentru îndeplinirea la timp a planurilor gospodărești ale Statului, voi contribuiți la înflorirea Patriei noastre dragi, la apărarea Păcii.

Luptînd cu graul și cu fapta împotriva celor ce uneltesc războaie și pregătesc arme nimicitoare — imperialiștii americani — voi veți dovedi că sunteți adevărații închinători ai Domnului Păcii.

Sprijinind lupta celor ce apără pacea, voi vă faceți pe deplin datorja de creștini și veți împlini porunca cea mai de seamă a credinței noastre, vădind dragostea voastră către Dumnezeu și către aproapele.

Urmați indemnul păstorilor voștri sufletești, urmați poruncile Mîntuitorului și arătați-vă slujitorii ai păcii prin fapta voastră, „căci credința fără fapte este moartă“ (Iacob II, 20).

Munciți pentru pace, luptați pentru pace, rugați-vă pentru pacea a toată lumea, aducîndu-vă mereu aminte de cuvintele Domnului care vă spune: „Fericiți făcătorii de pace, că acela fiil lui Dumnezeu se vor chema (Matei V, 9)“.

Pentru cetățenii Patriei noastre, lupta pentru apărarea păcii constituie de acum o datorie patriotică.

Dînd urmare glasului conștiinței lor de buni slujitorii ai Bisericii lui Hristos — Domnul Păcii — cum și aceleia de cetățeni cinstiți și patrioți conștienți, dînd urmare și sfaturilor și povățuirilor ierarhilor lor — preoții Sfintei noastre Biserici, în marea lor majoritate, s-au înrolat cu însuflețire și devotament în nobila acțiune de apărare a păcii.

Prin predici în fața sfintelor altare, prin cuvîntări în fața cetățenilor, prin discuții purtate de la om la om — ca membri ai comitetelor de luptă pentru pace, sau alte împrejurări (cămine culturale, A.R.L.U.S., în diferite campanii), preoții Bisericii Ortodoxe

Romine au lucrat și lucrează cu tot elanul în această mare și sfântă acțiune.

Privind activitatea pe care preoțimea ortodoxă romină o desfășoară astăzi în cadrul luptei pentru apărarea păcii, ca urmare a îndemnurilor arătate mai sus, fără să vrem gândul ni se îndreaptă către zilele de după 23 August 1944, la Pastorală de atunci a Patriarhului Nicodim și la chemarea pe care o făcea, curind după aceea, prin articolul despre care am amintit, Academicianul Prof. Petre Constantinescu-Iași, actualmente ministru al Cultelor în țara noastră. Spre mulțumirea sa, ca membru al Guvernului Republicii Populare Romine, spre mulțumirea conducerii spirituale a Sfintei noastre Biserici, putem afirma fără îndolală că preoțimea ortodoxă romină a înțeles chemarea vremii. Ea a sprijinit actul istoric de la 23 August 1944 și tot ce a realizat poporul nostru, începind cu această dată. Ea a făcut acest lucru din convingere creștină și din devotament față de mulțimile dornice de o viață mai bună, cum așa de frumos scria Patriarhul Nicodim, în Pastorală sa :

„Actul de la 23 August 1944 și toate cîte după aceea s-au făcut, în duhul regimului de libertate, prin voința lui Dumnezeu s-au săvîrșit”

„Fiecare la locul unde l-a rînduit pronia cerească, să lucreze cu tragere de inimă și cu convingere. Lucrul nimănui nu este umil și munca fiecăruia își are rostul și însemnătatea cea mai mare, în mecanismul complicat al vieții neamului”.

Ziua de 23 August este cea mai mare sărbătoare națională a poporului romin. Și a intrat în tradiția poporului nostru ca în cinstea zilei acesteia să se facă bilanțul tuturor realizărilor îndeplinite de poporul nostru muncitor în mersul său spre lumină și spre progres. Cu ocazia celei de a X-a aniversări a zilei eliberării Patriei noastre, observăm că elanul constructiv al poporului muncitor a crescut în chip măreț în toate domeniile și că realizările obținute sunt chezașia cea mai bună a mersului victorios spre construirea socialismului la noi în țară.

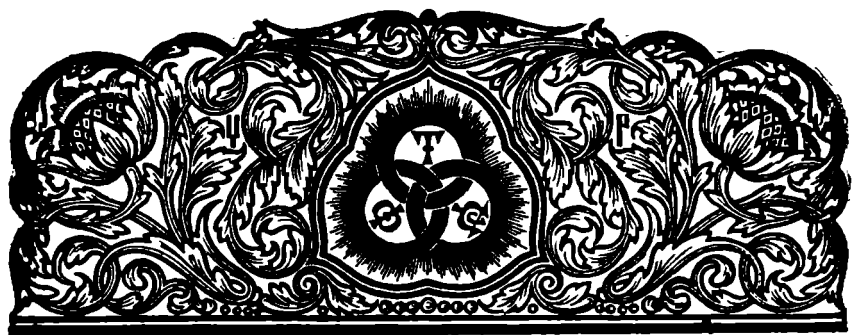
Laolaltă cu ceilalți cetățeni ai patriei noastre, preoțimea ortodoxă romină, mîndră că i s-a dat posibilitatea să sprijine și ea aceste mari realizări, la parte cu deosebit elan la această aniversare.

Marele îndeplinit realizate în cei zece ani, ne dau dreptul să privim cu mulțumire spre trecut și cu încredere spre viitorul scumpei noastre patrii.

Trăiască 23 August!

Pr. ALEXANDRU IONESCU

SĂRBĂTORIREA VIEȚII CELEI NOI

S-au scurs 10 ani de cînd — după înnopări seculare — în viața poporului nostru a fulgerat ziua eliberării.

Un deceniu de urcuș continuu către culmile luminii, ale bucuriei, ale fericirii de a trăi.

Trecutul nostru zbuciumat a cunoscut nenumărate decenii, care pentru norodul trudit nu au însemnat decît o succesiune stearpă de zile, de săptămîni, de luni, în care «noul» pentru el îl constituia doar șirul nesfîrșit de noi dureri, de noi nedreptăți, de noi îngenunchieri, de noi înșingerări, de noi amaruri, de suferințe noi ce nu mai conteneau. Dar, în tot acel răstimp de adîncire continuă în slina lutoasă a înrobirii, în ma poporului nostru nu a încetat nicicînd să zvicnească protestatar împotriva nedreptății, sufletul lui nu a conținut să se răzvrătească împotriva împilatorilor. Vrednic de înaltă cinstire este, de aceea, norodul nostru muncitor care — deși împovărat de jugul greu al înrobirii — a izbutit, prin luptele și jertfele celor mai buni fii ai săi, să-și salveze conștiința, să-și salveze viața, să-și salveze tinerețea lăuntrică și să-și țină mereu aprinsă candela sacră a dorurilor și năzuințelor spre libertate.

Dreapta împlinire a acestor sfinte doruri și năzuințe s-a săvîrșit la 23 August 1944.

Cei zece ani care au trecut din ziua în care — cu sprijinul prietenilor noștri de la Răsărit, — am izbucnit în seninurile de azur ale libertății, au însemnat pentru poporul nostru zece etape de mers tinerec pe căile luminii, pe căile adevărului, pe căile veștii, pe căile ce duc către veșnica primăvară a omenirii.

Dacă peste viața noastră nu s-ar fi revărsat zorile purpurii ale eliberatorului 23 August, «dacă pas cu pas, an cu an, nu ne-am fi trezit la o altă viață și dacă trezirea aceasta n-ar fi fost zi de zi mai limpede, mai adîncă», mai conștientă și mai deliberată, desigur că și azi ne-am mai fi zbătut în cătușele reci ale înrobirii noastre de veacuri, înrobire care se cătușește avînturile și îmbătrînește inima.

Dar 23 August ne-a dăruit o tinerețe, o vitalitate și un dinamism creator de viață nouă care constituie forța morală propulsivă ce ne dă mereu noi aripi de zbor către marile noastre deveniri istorice. Totul s-a schimbat în noi: privirea noastră, simțirea noastră, voința noastră, țelul

insuși al vieții noastre care a dobândit o strălucire, un conținut și o frumusețe cum n-am cunoscut niciodată.

Iată cum vorbesc oamenii vieții noastre celei noi despre viața lor cea nouă, viață care a izvorit și care se adapă în fiecare zi din iezerul eliberatorului 23 August:

«Viața mea — spune strungarul și inovatorul Gh. I. Dumitru — ca și viața tuturor muncitorilor, poate fi numită VIAȚA numai după 23 August 1944... Abia după 23 August am învățat să trăiesc, să fiu mîndru că-s om, să fiu mîndru că-s de folos... N-au fost ușori nici anii care au urmat, dar au fost frumoși și au rodit ca o grădină. Iar roadele sînt ale noastre...».

Cunoscutul artist plastic Andrei Szobotka, laureat al Premiului de stat, grăiește la fel despre clocotul de viață nouă purces din Ziua Eliberării:

«Mi s-a pus întrebarea: ce înseamnă pentru mine Ziua Eliberării? Pot să răspund: însăși viața!...»

Dacă privesc la ultimii zece ani care au trecut, văd în mine un om nou, transformat în cadrul luptei poporului nostru pentru o viață nouă. La această luptă am luat și eu parte prin creația mea și aș fi fericit să știu că munca mea n-a fost zadarnică.»

Despre gloriosul deceniu al poporului nostru ne vorbește și un creator din ramura picturii, — talentata Lidia Agricola:

«Imi aduc aminte adeseori, de ziua de 23 August 1944 și de zilele ce i-au urmat, zile în care a început transformarea mea ca om și ca artist... Activitatea obștească pe care am desfășurat-o, mi-a dat putința de a mă apropia de masele largi ale oamenilor muncii, de viața lor plină de clocot; m-a ajutat să-i înțeleg, să le cunosc caracterele. Așa am ajuns ca temele pe care le zugrăveam în mod obișnuit pînă atunci, lucrări din genul peisagistic, să nu mă mai satisfacă, înțelegînd că trebuie să găsec pentru creația mea un mijloc mai direct, mai potrivit, prin care să pot reflecta viața nouă care începuse să se făurească în țara noastră. Pentru a putea realiza aceasta m-am îndreptat cu toată atenția spre oameni în mijlocul cărora trăiesc... Privind în urmă la munca mea de creație, în acești zece ani, înțeleg că ea nu ar fi fost posibilă fără condițiile ce ne-au fost create nouă, artiștilor, de către regimul de democrație populară, pentru a ne documenta, pentru a cunoaște viața și oamenii, pentru a crea.»

Dar despre deceniul marilor îmboldări la muncă creatoare ne vin mărturia și din domeniul muzicii, prin graiul profesorului de conservator Dumitru Dinicu, fiul lui George Dinicu:

«Dacă tatăl meu ar fi scris despre unul din deceniile vieții sale — ar fi ieșit, fără îndoială, o pagină plină de amărăciune. Cititorii ar fi aflat despre munca pasionată, perseverentă a unui muzician dornic de a pune umărul la înflorirea muzicii în țara sa. Înainte de toate ar fi aflat, însă, cît de lipsită de satisfacție era această muncă, de cît dispreț se putea lovi un om care iubea muzica poporului și care voia s-o facă iubită și cunoscută de toți. Trebuia să ai un caracter de fier, ca să lupți înainte, după ce, la apariția primei metode de vioară, scria pe muzică romînească. «specialiștii» protipendadei au strimbat din nas: «Ce caraghios! Metodă de vioară pe muzică romînească!?!». Disprețul, ignorarea unei activități care se voia în slujba progresului muzicii, lipsa de sprijin și de apreciere, le-am simțt și eu la rîndu-mi, în trecut. Și nu pot să scriu despre

deceniul plin de atâtea evenimente frumoase pentru mine, fără să-mi amintesc de un alt deceniu: acela în care tăvălugul disprețului celor suspuși a trecut peste forțele mele creatoare». Recent, emeritul profesor — apreciindu-i-se munca creatoare de 30 de ani — a fost cinstit cu titlul de laureat al premiului de stat. Vorbind despre emoția ce i-a umplut inima, la primirea acestei vești îmbucurătoare, el a adăugat: «Dar cite zile emoționante nu m-a fost dat să trăiesc! Ceea ce este, însă, mai important decît toate, este climatul de muncă creatoare realizat de regimul nostru de democrație populară, posibilitatea de afirmare pe toate tărîmurile. Orientarea dată creației muzicale în direcția legăturii ei cu poporul, politica afirmării puternice a creației și a forțelor muzicale rominești nu pot decît să bucure pe orice muzician cinstit, stimulînd patriotismul său. În aceste condiții, cum să nu muncești cu râvnă?».

Despre marele deceniu al împlinirilor ne vorbesc și scriitorii noștri. Dar spre a înțelege izvorul luminii celei mari care străbate viața și operele lor de azi, este bine să ne amintim care le-a fost viața și înainte de răscolitorul 23 August 1944. Și pentru acest lucru este suficient să reproducem doar două documente, care ne dezvăluiesc tragedia celui mai mare scriitor și poet născut de poporul nostru — Mihail Eminescu —, tragedie care s-a repetat cu aproape toți marii noștri clasici, cu nenumărate talente tinere care, înecîndu-se în mizerie, n-au mai dat niciodată toată măsura puterii de creație a marelui lor suflet.

Iată mărturia lui N. Densușianu, care în 1866 l-a întilnit pe Eminescu, la Sibiu: «...Un fior rece mă cuprinsese, un fior pentru primul moment neexplicabil, cînd l-am văzut pe acest tînăr scriitor îmbrăcat într-un costum cu totul singular. O spun, nu în dezonoarea acestui om, ci pentru cunoașterea crudei sale soarte, că în adevăratul sens al cuvîntului curgeau zdrențele de pe el. Abia se mai vedea pe la gît un mic rest de cămașă neagră, iar pieptul de sus pînă jos era gol și cu mare necaz cerca bietul om să-și acopere pielea cu o jachetă ruptă în toate părțile, zdrențuită de la minci pînă la coate, cu niște simpli pantaloni zdrențuiți din sus și zdrențuiți din jos». Zece ani mai tîrziu, în 1878, Eminescu — devenit un binecunoscut poet — deținea un post insignifiant în cadrul Ministerului Instrucțiunii. Schimbîndu-se guvernul, noul titular al departamentului «luminării poporului» își inaugurează activitatea prin concederea poetului. Cu sufletul pustiit de deznădejde, Eminescu scrie unui prieten: «Rămas fără o poziție materială asigurată și purtînd lovitura morală ca pe o rană care nu se mai poate vindeca, voi fi nevoit să reiau toiagul pribegiei, neavînd niciun scop, niciun ideal. Crede-mă... că de azi sînt un om pierdut pentru societate. O singură fericire ar renaște în sufletul meu, dacă aș putea ascunde nedreptatea. Posteritatea nu vreau să afle că am murit de foame, din cauza fraților mei. Sînt prea mîndru în sărăcia mea. I-am disprețuit și acest gest e prea mult pentru un suflet care nu s-a coborît în mocirla vremurilor de azi». Este știut de toată lumea, că Eminescu a fost nevoit să soarbă paharul amărăciunilor pînă la fund. Creangă, Caragiale, Vlahuță, Coșbuc, St. O. Iosif, Panait Cerna, Tony Bacalbașa, Ion Slavici și alții au fost de asemenea biciuiți de vina nedreptăților, a jignirilor, a lăpsurilor, a mizeriei, — vină netrebnică și odioasă care și-a suerat continuu amenințările împotriva oamenilor de artă, ca și împotri-

va întregului popor, pînă în ceasul în care, din beznă, a fulgerat ziua eliberării, descătuişind toate puterile de creaţie ale poporului nostru.

Iată acum şi mărturia unui scriitor al vieţii noastre celei noi, — Lucia Demetrius, laureată a premiului de stat: «După 23 August, art.stul, scriitorul — devenit din obiectul unei distracţii boiereşti, factor activ al reconstrucţiei ţării — şi-a găsit drumul nobil şi plin de demnitate pe care marii artişti ai lumii l-au cunoscut. S-a hrănit cu adevăr, s-a întors spre realitate. Scriitorul ştie astăzi că este nevoie de el. Nevoia asta e resimţită de milioanele de oameni adevăraţi, care consideră scrierul nostru o necesitate vitală. Pentru ei scriu noi acum, despre ei scriu, despre adevărul lor robust, despre puterea lor creatoare, despre cinstea, despre bucuria lor de a trăi... Şi trăiesc şi eu bucuria de a avea o limpede şi vrednică ţintă: aceea de a fi cîntăreţ al vremii mele, de a citi în viitor. Am sentimentul că cei zece ani, care au trecut din clipa dezrobirii ţării, mi-au albit poate părul, care nu vrea să asculte decît de fireştile lui legi, dar mi-au dăruit o tinereţe pe care o socoteam de mult pierdută, o tinereţe care cîntă în piept ca într-un ghioc şi pe care cred că n-am s-o pierd niciodată».

Aceeaşi tinereţe clocotitoare, acelaşi freamăt de viaţă nouă, aceeaşi sevă proaspătă musteşte cu putere în toate mădularele poporului nostru întreg, popor fericit, care ştie că la 23 August 1944 a pornit spre soare, spre a trăi în soare şi spre a-şi făuri o viaţă însorită.

Cîtă lumină s-a revărsat şi în viaţa trudititorilor noştri de pe ogoare, care — din cel mai negru întuneric al unei nopţi seculare — au izbucnit dintr-odată în soarele libertăţii, al vieţii, al demnităţii umane.

23 August a frînt lanţurile unei iobăgii care, — durînd de veacuri — părea că nu va mai avea sfîrşit.

23 August 1944 este forţa descătuişirii tuturor trudititorilor de pămînt din patria noastră.

23 August le-a dăruit pămînt acelor ce din pămînt — cu truda muncii lor, cu roua binecuvîntată a sudorii lor, cu lacrimile şi cu viaţa lor — au dat pururea pîine întregului popor.

23 August «le-a dat belşug; dar le-a mai dat una din cele mai nepreţuite valori al vieţii: demnitatea!». Ostenitori de pe ogoare nu mai sînt azi robii nimănui. Ei s-au cununat cu libertatea şi privesc luminos şi înalt la fericirea pe care, prin munca lor, şi-o făuresc pentru ei, pentru căminele lor, pentru copiii lor, pentru viaţa lor viitoare. Ei sînt stăpîni pe pămîntul lor, pe holdele lor, pe roadele trudei lor. Ei ştiu că azi sînt OAMENI şi că întregul popor le respectă şi le apără demnitatea lor de oameni!

23 August le-a dat trudititorilor de pe ogoare ştiinţa de carte; le-a adus în sate şi cătune produsele tehnicii şi marile cuceriri ale civilizaţiei; astăzi ei nu-şi mai orînduesc lucrările pămîntului, după priceperea «moştenită din străbuni» a mişcării luceferilor, ci — ascultînd la radio buletinul metecrologic — îşi planifică lucrul după temeierile ştiinţei. Bunur le pe care oamenii muncii din fabrici, din uzine şi din laboratoare le trimit la sate, le sporesc forţele de luptă pentru făurirea vieţii celei noi. Iar deasupra «acestor forţe luceşte ca un medalion de aur, demnitatea dată lor în ziua cea mare» a lui August 23.

Roadele marelui deceniu al poporului nostru s-au revărsat cu îmbelşugare în toate sectoarele vieţii noastre.

Fiecare om, din orice compartiment al orînduirii celei noi a Patriei noastre este un alt om, pentru că simte organic și ființial că este OM și că este cinstit ca OM.

Neastîmpărul creator a pus stăpînire pe toți fiii buni ai poporului nostru.

Este o întrecere între valorile umane, care toate se vor părăși la construirea marii fericiri a tuturor.

Toți se vor în frunte, pentru că azi munca nu mai este pentru nimeni «un blestem», ci o înaltă chestiune de onoare.

*

Ce a însemnat pentru Biserica strămoșească, ziua eliberării patriei noastre? S-a împărțit oare și Așezămîntul nostru de credință din roadele marilor împliniri ale gloriosului deceniu al poporului nostru?

Răspunsul este limpede ca adevărul vieții noastre celei noi, ca adevărul pe care-l propovăduiește Biserica noastră dintru începuturile sale.

Sub zodia libertăților democratice cucerite de poporul nostru, libertatea religioasă cea mai deplină s-a revărsat ca o rouă a harului peste vrerile innoitoare ale Bisericii noastre drept-slăvitoare.

Energiile creatoare ale Așezămîntului nostru de credință, ca și tradițiile populare ale Ortodoxiei românești, — multă vreme frînate și înăbușite de cei ce ne decretaseră, în derîdere, «Biserică dominantă» — au prins impulsuri de viață nouă, din freamătul vieții celei noi a poporului nostru.

Și împlinirile i-au fost atît de spornice, atît de bogate, atît de minunate, încît pe drept cuvînt s-a spus că, — odată cu veacul cel nou al poporului nostru, veac izvorît din acel strălucit August 23 — s-a făcut începutul unui nou veac și pentru Biserica străbună. Iar acest lucru a fost cu putință, pentru că — așa cum spunea Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian — «Niciodată în viața ei, dealungul celor aproape două milenii, Biserica lui Hristos nu a avut un prilej mai potrivit pentru a-și pune în practică învățăturile Evangheliei, ca cel de azi, datorită regimului popular înstaurat în țara noastră și a libertăților chezașuite de el».

Noile obiective ale Bisericii noastre au fost indicate cu limpezime de cuget de către Intîistătătorul Bisericii noastre, în cuvintele chemării tuturor slujitorilor altarelor la un apostolat nou, la «apostolatul social»: «Biserica Ortodoxă Română — spre a face față așteptărilor și nădejdelor pe care și le pune norodul drept-credincios în contribuția ei la noua așezare socială — este chemată azi să purifice, să înnoiască și să înobileze viața omenească, propovăduind dreptatea și omenia, tuturor muncă pașnică, cinste și ordine; este chemată să împuternicească sufletul norodului drept-credincios, cu tăria iubirii, a solidarității, a unirii și a libertății, purtînd în minți și în inimi dreptarul Sfîntului Apostol Pavel: «Hristos ne-a izbăvit, să fim liberi; rămîneți așa dar tari și nu vă aplecați iarăși sub jugul robiei».

Chivotul luminos, ducător spre limanurile plinitoare ale noului veac al Ortodoxiei românești, acesta a fost întru început și continuă să fie și astăzi: «Innoind duhul minții voastre, să vă îmbrăcați în omul cel nou», spre a sluji cu credință, cu nădejde și cu dragoste Bisericii, Patriei, Poporului și Păcii.

Duhul acesta innoitor s-a făcut s'mîșit în toate sectoarele vieții noastre bisericești și în toate momentele marilor împliniri.

El a fost prezent la marele act al reîntregirii Bisericii noastre prin revenirea fraților greco-catolici în sinul strămoșescului Așezământ de credință.

El a fost prezent la statornicirea noilor legiuri ale Bisericii Ortodoxe Române, care au restatornicit Ortodoxia românească pe temelile sale canonice și au readus-o pe calea străvechilor ei tradiții populare.

El a fost prezent la reorganizarea învățămîntului nostru religios, — pentru prima dată așezat sub autoritatea, supravegherea, îndrumarea și ocrotirea Bisericii.

El a fost prezent la reinvierea monahismului nostru, prin «readucerea minăstirilor noastre pe făgașul Sfintei Predanii, al dreptarului Sfinților Părinți și al normativului canonic al Ortodoxiei ecumenice» și prin chemarea lui la o viață nouă, «pe aceste trei coordonate: rugăciunea, munca și viața de obște».

El a fost prezent la crearea «Frontului Ecumenic al Ortodoxiei», prin reînnoirea tradiției de dragoste, de colaborare și frățescă împreună-lucrare a tuturor Bisericilor Ortodoxe Autocefale, în frunte cu Scaunele Apostolice ale Răsăritului și cu Marea Biserică Ortodoxă Rusă.

El a fost prezent la realizarea păcii confesionale în Republica Populară Română, după veacuri de învrăjbită și de însîngerări reciproce între diferitele credințe religioase de la noi.

El a fost prezent la antrenarea Ecclesiei militans în Frontul Mondial al Apărătorilor Păcii, contribuind cu toate puterile obștei noastre credincioase la menținerea și consolidarea păcii în lume, la frînarea forțelor diabolice ale urii și războiului, la biruința adevărului, luminii și vieții, — biruință ce se va înălța într-o zi ca un curcubeu al păcii peste tot întinsul pămîntului.

Duhul acesta nou din Biserica noastră — sub călăuzirea Duhului Sfînt și a toate sfinților — a improspătat și gîndirea noastră teologică, cultura noastră sacră, îndrumîndu-le pe căile vieții celei pururea fîitoare și spre căile vieții celei noi a poporului nostru.

Același duh nou — zvicnind cu tărie în inimile sacerdoților noștri — ne-a dat o preoțime nouă, o preoțime în care ard focurile adevărilor pururea veșnice ale Evangheliei, ca și flacăra sfîntă a adevărului celui nou din viața poporului nostru.

Și tot suflul acestui duh plînit a făcut ca Biserica noastră să fie prezentă — cu ruga, cu binecuvîntarea, cu gîndul și cu fapta — pe toate șantierele unde poporul nostru muncitor își făurește viața sa cea nouă, viață care a înmugurit în luminosul August 23 și a rodit mereu dealungul gloriosului deceniu.

La cea de a zecea aniversare a Zilei Elberării, Biserica Ortodoxă Română trăiește, — alături de întregul nostru popor — bucuria marilor împliniri ale obștei celei mari a patriei noastre iubite, ca și bucuria împlinirilor obștei credincioase a străbunului Așezământ de credință.

Poporul nostru, aflat în primăvara vieții sale celei noi — pășește astăzi pe calea făuririi primăverilor viitoare, pe calea veșnicei primăveri a omenirii.

Pe această cale, Biserica noastră îl însoțește cu inima, cu dragostea, cu strădanțiile și cu rugăciunea.

D. V. SADEANU

ÎNFĂPTUIRI PE TĂRÎM BISERICESC ÎN CEI ZECE ANI DE LA ELIBERAREA PATRIEI NOASTRE ÎNVĂȚĂMÎNTUL ȘI MONAHISMUL

Dela un capăt la altul al țării omenirea muncitoare de la noi și alături de ea toți oamenii cinstiți și toți cetățenii loiali sărbătorească, anul acesta, plini de bucurie și însuflețiți de cea mai vie recunoștință, cel dintâi deceniu de la eliberarea patriei noastre de către glorioasa Armată Sovietică.

Zece ani în viața unui popor nu înseamnă mult; dar zece ani de lupte neîncetate, de strădăni entusiaste, de biruințe strălucite și de realizări mărețe pentru restructurarea vieții sociale pe principii noi și luminoase, înseamnă, pentru istorie, perioadă de renaștere a unui popor, de formațiune a unui stat de tip nou și de făurire a unei noi patrii. Și toți cei ce au contribuit cu munca lor, cu sudoarea lor, cu avântul lor și cu credința lor nezdruncinată la ceea ce s-a realizat în acești zece ani se pot mindri, cu adevărat, de nobila sarcină pe care le-a pus-o pe umeri istoria.

Sîntem prea aproape de ele, pentru ca să ne putem da seama de măreția înfăptuirilor realizate de la 23 August 1944 pînă în prezent în toată amploarea lor. Cu toate acestea, schimbările care s-au succedat într-o înlănțuire logică și consecventă, de atunci și pînă astăzi au fost de natură să ne facă să simțim adînc prefacerile sociale prin care am trecut și să ne bucurăm în chip sincer de ele. Ne amintim azi de timpurile dinainte de 23 August 1944, ca de un vis urît. Crunta exploatare a oamenilor muncii de la orașe și de la sate, huzurul fără de margini al burghezo-moșierimii exploatare, politicianismul veros și potrivnic intereselor mari ale poporului, înfeudarea statului nostru imperialismului apusean, anarhia ideologică produsă de tendința de încetățenire pe meleagurile patriei noastre a unor ideologii cu totul străine de firea și înclînările noastre specifice și tradiționale, ca: fascismul, rasismul și șovinismul; nesocotirea moralei publice și depravarea vieții personale a celor de la conducerea treburilor publice; jefuirea fără de scrupul a bunurilor țării; asuprirea cu cea mai înverșunată cruzime a elitei revoluționare a clasei muncitoare, moștenitoarea celor mai bune tradiții de luptă ale poporului român pentru libertate, independență națională și progres social și, în fine, angajarea țării într-unul dintre cele mai antipulare și mai fără de sens

războaie din câte a cunoscut istoria noastră: iată în câteva linii generale aspectul stărilor de lucruri de la noi din țară, înainte de 23 August 1944.

În condițiile create de ofensiva victorioasă a Armatei Sovietice eliberatoare, împotriva armatelor fasciste, avangarda clasei muncitoare de la noi, Partidul Comunist din România, unind în jurul său forțele patriotice populare a pregătit și înlăptuit, la 23 August 1944, răsturnarea dictaturii fasciste, întoarcerea armelor împotriva trupelor hitleriste de către armata română, care alături de Armata Sovietică a participat la luptele pentru eliberarea patriei noastre și apoi, pentru eliberarea Cehoslovaciei și Ungariei.

Deabia acum, după eliberarea sa de către Armata Sovietică, patria noastră și-a putut dobîndi, pentru prima oară, adevărata independență națională. Și în climatul luminos al acestei independențe adevărate, poporul român, condus de partid, și-a luat soarta în propriile sale mâini. Clasa muncitoare, în alianță cu țărănimia muncitoare și sprijinită de toți ceilalți oameni ai muncii, din toate domeniile a izbutit prin lupte și jertfe să scuture definitiv jugul imperialist, să izgonească de la putere clasele exploatoare, să răstoarne monarhia și să făurească statul democrat popular — Republica Populară Română — în care întreaga putere aparține oamenilor muncii de la orașe și sate.

23 August 1944 rămîne astfel înscris cu litere de aur în istoria patriei noastre. El pune capăt trecutului de împilări și de suferințe al oamenilor muncii și devine piatra de hotar a făuririi unei vieți noi și fericite pentru masele populare; el înseamnă sfîrșitul capitalismului la noi și începutul unei noi ere în viața noastră economică și socială: aceea a socialismului, către care, avangarda clasei muncitoare, Partidul Muncitoresc Român, conducere masele muncitoare cu pas ferm și cu voință hotărîită. În proiectul Statutului modificat al Partidului Muncitoresc Român citim: «Sarcina fundamentală a Partidului Muncitoresc Român în etapa actuală este lichidarea completă a exploatării omului de către om și construirea societății socialiste în Republica Populară Română, pentru a asigura avîntul deplin al forțelor creatoare ale poporului și satisfacerea maximă a nevoilor sale materiale și culturale, după principiul: de la fiecare după capacitatea sa, fiecărui după munca sa».

Toate aceste înlăpturi politice la care am fost martori de la 23 August 1944 și pînă astăzi nu ar fi fost cu putință fără eliberarea patriei noastre din ghiarele fascismului de către glorioasa Armată Sovietică și fără sprijinul politic și diplomatic pe care Uniunea Sovietică l-a acordat cu larghețe, întotdeauna, țării noastre. Căci la temelgia politică noastră stă alianța și prietenia de nezdruccinat cu marele popor sovietic, chezașul independenței naționale și a construcției victorioase a socialismului, iar relațiile de tip nou ce s-au încheiat între U.R.S.S. și țara noastră, ca și cu celelalte țări din lagărul democratic sînt un factor de o deosebită însemnătate pentru propășirea patriei noastre. Deaceia 23 August va rămîne întotdeauna cel mai nimerit prilej pentru oamenii muncii din țara noastră de a-și manifesta recunoștința nemărginită și de a-și exprima dragostea fierbîntă față de marea și invincibila Uniune Sovietică.

Mărețele înlăpturi pe tărîm obștească realizate în cei zece ani de la eliberarea Romîniei și îndeosebi în anii puterii populare, adică de la proclamarea Republicii Populare Romîne și preluarea întregii puteri de către

clasa muncitoare aliată cu țărănimea muncitoare sînt ilustrarea cea mai categorică a voinței dirze și a dorinței creatoare a unui popor care s-a zmulș din lanțurile robiei și ale exploatări și și-a luat soarta în propriile sale mîini.

Participînd cu toată bucuria noastră, ca cetățeni cinstiți și conștienți ai patriei noastre, la marea sărbătoare a poporului român și subliniînd cu mîndrie toate mărețele înfăpturi realizate pe tărîm obștească, în cei zece ani de la eliberarea patriei noastre, în calitatea noastră de oameni ai Bisericii nu putem să trecem sub tăcere nici înfăptuirile pe tărîmul religios din timpul acesta, care, pentru viața noastră creștinească și bisericască sînt deasemenea mari și însemnate.

În cele de mai jos vom stărui asupra realizărilor care s-au înfăptuit în ceea ce privește învățămîntul teologic și monahismul, aceste două instituțiuni de o importanță capitală pentru viața Sfîntei noastre Biserici.

Este un adevăr pe cît de dureros, pe atît de regretabil că Biserica Ortodoxă Romînă pînă după 1918 nu a avut școlile sale pentru pregătirea cadrelor slujitorilor altarului. Atît seminariile teologice, cît și Facultățile de Teologie erau înglobate în învățămîntul de stat, Biserica neavînd dreptul unei mai îndeaproape supravegheri a felului cum erau instruiți și mai ales educați, cei cari după absolvirea acestor școli băteau la porțile Bisericii, ca să li se facă loc în cadrele sale. Profesorii școlilor teologice cu toate că în mică măsură erau clerici se considerau cu totul independenți de autoritatea bisericască, iar prezența unui membru al Sf. Sinod în comisiile de numire ale profesoriilor Facultății de Teologie era doar o formă. Lucrul acesta făcea cu puțință ca de multe ori profesorii de Teologie să deslănțuie campanii dușmănoase la adresa anumitor ierarhi, care nu le erau pe plac și să dea naștere la adevărate crize bisericăști. Dacă unii dintre ei manifestau în chip vădit respect față de autoritatea bisericască, aceasta se întimpla numai din cauza unei distincții sufletești personale și din conștiința înaltă pe care o aveau despre rolul dascălului Bisericii, chiar dacă profesau pe catedra statului și chiar dacă erau pentru aceasta plătiți de stat.

După 1918 situația s-a schimbat în parte prin faptul că ierarhia ardeleană, care își aveau din vechime școlile lor nu au voit să renunțe la ele, ci au luptat pînă la sfîrșit pentru menținerea lor. În Ardeal fiecare eparhie își avea academia ei teologică, pregătindu-și fiecare în ea, sub supravegherea directă a ierarhului, cadrele pastorale de care avea nevoie. Deși școli de învățămînt superior, Academii Teologice din Ardeal au fost considerate, în comparație cu Facultățile de Teologie un fel de cenușerese ale Teologiei. Numai Facultățile dădeau titlul de licențiat, iar pentru ocuparea parohiilor de la orașe, în părțile de dincoace de munți se cerea titlul de licență. În felul acesta un absolvent al Academiei Teologice din Ardeal, pentru a putea fi numit preot de oraș în Vechiul Regat trebuia să depună o sumă de noi examene la una din Facultățile de Teologie. Situația minoră a Academiiilor Teologice, care erau școli ale Bisericii din Ardeal se vedea și cu ocazia recrutării noilor profesori ai acestor Academii, căci aceștia aveau nevoie, în conformitate cu legile învățămîntului superior de titlul de doctor, pe care numai Facultățile de Teologie, adică învățămîntul de stat îl puteau decerne, iar în comisiile care decernau aceste titluri nici un reprezentant al Academiiilor Teologice nu se găsea.

Așa se face că clerul din Ardeal, crescut exclusiv sub aripa Bisericii și sub purtarea de grijă de fiecare clipă a ierarhilor s-a găsit în tot timpul mult mai atașat Bisericii și mult mai refractar ingerințelor politicianismului decât cel din Vechiul Regat, înainte de cel de-al doilea război mondial.

Școlile în care primeau educația, în Vechiul Regat, cei ce aveau să devină slujitori ai altarului, cu toate că se chemau teologice, rămăneau tot școli laice. Iar educația primită în ele se repercuta în toată viața de mai departe a celui ce ajungea preot. «Dacă examinăm astfel, modul în care am fost crescuți în educația vremurilor vechi — a spus I.P.S. Patriarh Justinian în cuvîntarea ținută la 20 octombrie 1951, cu ocazia deschiderii cursurilor de îndrumare de la Curtea de Argeș — constatăm că acestea împingeau pe preot în afară de biserică, altarul și misiunea sa sacerdotală, aruncîndu-l în valmășagul lumii și îndatorîndu-l să se întrecă cu credincioșii săi, nu în cele spirituale, nu în căutarea binelui și adevărului creștin, ci în cele materiale, în cele lumești, în cearta și judecata cu credincioșii, sau cu vecinul său, pentru bucățica de pămînt, pentru înmulțirea avutului, în dorința de a-și ridica o casă cît mai măreață și mai încăpătoare, în grija de a-și chibzui o gospodărie cît mai bogată, în a se situa în rîndul celor mai avuți — în special pentru preoții de la sate — ocupații care sînt deadreptul incompatibile cu misiunea de preot». Școlile de formare a clerului au fost deci una din cauzele cele mai de seamă pentru care Biserica noastră a fost lipsită de clerul care să fie la înălțimea misiunii lui și a vremurilor prin care am trecut. Faptul acesta îl relevă cum nu se poate mai bine I.P.S. Patriarh Justinian, tot în cuvîntarea despre care am amintit: «Alunecările acestea de la pastorație se mai datoresc, pe de altă parte și educației pe care preotul a primit-o în școlile teologice prin care a trecut. Ce educație și învățămînt religios putea să dea, de pildă seminariile, unde elevii erau copleșiți de învățămîntul materiilor laice, cele de ordin religios socotindu-se dexterități. Profesorii laici nu mergeau la biserică cu elevii, în zilele de duminici și sărbători, nu posteau, nu se împărtășeau, nu exemplificau cu nimic din viața lor educația pe care o dădeau tinerilor seminaristi, în vederea împlinirii misiunii lor preoțești».

Situația era aceeași și la Facultățile de Teologie. Ea nu prezenta vreo deosebire calitativă față de cea din seminarii. «Dimpotrivă» zice I.P.S. Patriarh. «Plecău studenții la Facultate cu cărțile de seminar, pe care le mai reciteau, ascultau mai mult sau mai puțin la cursurile profesorilor — cursuri care nu aveau nicio legătură unele cu altele și uneori nici chiar în cadrul aceleiași discipline teologice și astfel studenții luau ce brumă de notițe puteau, pe care le împrumutau unii de la alții, își luau apoi frecvența, sau puneau pe alții să le-o ia, după care se prezentau la examene. În ultimă analiză ei luau examenul tot cu cărțile de la seminar și obțineau titlul de licențiați în Teologie».

«Facultățile de Teologie nu aveau nici măcar o revistă de studii teologice, care să apară regulat și să fie la îndemîna studenților și preoților. Apărea odată pe an sau la doi ani odată, cîte o revistă, așa numai de formă și cu conținut puțin legat de problemele ce se frământau în Facultate. Nu mai vorbesc de studii și cărți de Teologie tipărite, care să folosească misiunii pastorale a preoților. Cele care mai apăreau, abundau în conținut de Teologie protestantă sau catolică, iar nicidecum în tratarea de probleme ce interesau viața bisericească ortodoxă, așa cum era necesar.

«Acesta era învățămîntul teologic, așezat nu la sînul Bisericii ci sub auspicii le învățămîntului universitar, dependent de Ministerul Învățămîntului Public. Profesorii de Teologie nu aveau nicio legătură cu ierarhia sau conducerea superioară bisericească — cum ar fi fost firesc».

Prin venirea la conducerea Sfintei noastre Biserici a I.P.S. Patriarh Justinian starea haotică din Biserica noastră ia sfîrșit. Cu puterea de muncă, entuziasmul și devoțiunea de care este în stare să dea dovadă omul nou înaintea timpurilor noi, I.P.S. Patriarh Justinian, secundat îndeaproape în toate marile acțiuni de Sf. Sinod, începe o lucrare vastă de aducerea stărilor de lucruri la făgașul lor normal, de întoarcere a clerului la calea adevărată a Evangheliei lui Hristos. Lucrarea aceasta vastă de înnoire a stărilor de lucruri din sînul Bisericii noastre începe concomitent pe două mari linii: menite să servească aceluiași scop: Aducerea învățămîntului teologic sub aripa caldă și ocrotitoare a Sf. Biserici și inițierea cursurilor de îndrumare socială și misionară a clerului. Pe calea cea dintîi I.P.S. Patriarh înțelegea să-și formeze cadrele viitoare de slujitori ai altarului, conștienți de însemnătatea sfintei misiuni sacerdotale și de importanța vremurilor de înnoire socială pe care le trăim; pe calea a doua căuta să vină în ajutorul clerului actual, dîndu-i posibilitatea să-și reconsidere misiunea pastorală prin prisma înaltelor comandamente ale Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos și a istoricilor prefaceri sociale pe care le trăim.

Trecerea învățămîntului teologic în grija Bisericii este una dintre realizările cele mai de seamă pe care le-a obținut Biserica noastră în cei zece ani din urmă și care nu ar fi fost cu putință fără îndrumarea nouă pe care au luat-o lucrurile la noi în țară după marea cotitură istorică de la 23 August 1944. Cu aceasta s-a împlinit una dintre revendicările cele mai de seamă ale Bisericii, căreia trecutele regimuri nu-i acordau nicio atenție. Învățămîntul teologic a dobîndit în anii din urmă o nouă organizare potrivită cu nevoile apostolatului social, tinerii absolvenți ai Institutelor Teologice găsind întrebuințare imediată în cîmpul pastorației ortodoxe.

Astăzi Biserica noastră are două Institute Teologice de grad universitar, mai multe școli medii de cîntăreți, dintre absolvenții cărora elementele cele mai valoroase trec la Institutele Teologice; trei semănării monahale superioare: la Hurez, la Agapia și la Neamț și școli monahale aproape prin toate mînaștirile.

Între corpul profesorilor al Institutelor Teologice și autoritatea bisericească superioară există astăzi cea mai perfectă conlucrare, profesorii de Teologie fiind însuflețiți cu toții de același zel și de același devotament în slujba Bisericii Mîntuitorului Hristos, ca și Ierarhii Bisericii.

Literatura noastră teologică a avut și ea nespuse de mult de cîștigat în răsîmpul celor zece ani din urmă. Ea a părăsit terenul arid al speculațiilor teologice menite unui grup restrîns de cititori și a abordat din ce în ce mai mult problemele vieții de toate zilele, punînd astfel în valoare marile și nemuritoare adevăruri evanghelice de înnoire a omului: în spiritul iubirii și al păcii. Azi, publicațiunile Sf. Sinod, Sf. Patriarhii și ale Institutelor Teologice apar cu precizie regularitate și sînt cercetate cu cel mai viu interes de clerul Sfintei noastre Biserici.

Pe de altă parte cursurile de îndrumare misionară și socială a clerului, acest nou instrument de învățămînt al Sfintei noastre Bisericii au avut

darul nu numai să redeştepze zelul pastoral și dragostea de misiune în slujba lui Hristos, în sufletele preoților noștri, ci și pe acela de a readuce la desfășurarea normală și canonică raporturile dintre cler și ierarhie, raporturi denaturate mai ales de infiltrările politicianismului cu toate năra-vurile lui în simul preoțimii noastre. «Mulți preoți — observa I.P.S. Patriarh tot în conferința ținută la 20 Octombrie 1951 — devenind unelele docile ale politicianilor își aranjau treburile lor personale, fără să mai țină seama de demnitatea și de prestigiul misiunii lor de apostoli ai Mîntuitorului Hristos. Aci ne-au găsit vremurile noi, legați cu aceste pietre de moară de gît, gata să ne prăbușim în prăpastie și în nenorocire». Impotriva preoților atacați de filoxera politicianismului ierarhii nu puteau lua nicio măsură. Se ajunsese astfel la o adevărată sciziune între ierarhie și cler, «sciziune care — observa un distins cleric, încă în 1941 — luînd aspect de prăpastie a făcut ca pe de o parte Ierarhia Bisericii să lase în plata Domnului pe slujitorii altarelor, fără supraveghere de aproape, fără control și fără îndrumare hotărîită, iar pe de altă parte slujitorii altarelor să se sintă cu totul independenți și să facă fiecare ce-i place, să se conducă independent, știind că nici pentru faptele vrednice de laudă nu va primi laudă și încurajare și nici pentru cele reprobabile nu va fi tras la răspundere și blamat».

Legătura dintre Ierarhie și cler, după 23 August 1944 a fost re-luată, iar grija pe care Sf. Sinod al Bisericii noastre a arătat-o îndrumării clerului, în vederea timpurilor noi, prin inițierea cursurilor de îndrumare misionară și socială a clerului, prin conferințele de îndrumare și administrative de la protopopiate, prin pastoralele pe care Ierarhia Bisericii le trimițe clerului ori de cîte ori necesitatea o cere, ca și prin sfaturile și îndemnul date cu ocazia vizitelor pastorale și cu alte împrejurări este o grijă provenită din simțămîntul de răspundere al adevăratei apostolii. Rostul acestei noi îndrumări a clerului a fost arătat cum nu se poate mai bine de către I.P.S. Patriarh Justinian, cu ocazia inaugurării lor: «Venind aici la cursuri, să lepădăm păcatele care ne-au stăpînit pînă la 23 August 1944, să scuturăm zgura trecutului, să tragem cu lopata peste toate greșelile și să devenim oameni noi pentru timpuri noi, pentru viața noastră bisericească și socială. Conducerea Bisericii noastre Ortodoxe mulțumește din toată inima Bunului Dumnezeu și binecuvîntează grija lui de a fi eliberat preoțimea ortodoxă romînă de greutatele și păcatele trecutului, care o depărtaseră de la misiunea ei, readucîndu-o în Biserica Mîntuitorului Hristos, spre a rămîne să slujească cu rîvnă, cu osîrdie lui Hristos și credincioșilor săi».

Slujirea lui Hristos și a credincioșilor de către preoțime a însemnat în conceptul Intîistătătorului Bisericii noastre adevărata ambianță în care urma să-și aducă la îndeplinire opera de pastorație clerul ortodox romîn, pentru propășirea Bisericii și a credincioșilor. Deaceea niciuna dintre marile acțiuni ale statului care a privit mersul spre progres al cetățenilor lui nu a mai putut fi neglijată de slujitorii altarului, strădanțiile lor către acest scop punînd raporturile dintre Biserică și stat într-o lumină cu totul nouă. «Colaborăm cu statul — a zis I.P.S. Patriarh Justinian, la 20 iunie 1951 — la toate muncile ce cadrează cu situația noastră de slujitori ai altarelor și nu înțelegem să lipsim de la munca ce se depune pentru înflorirea Republicii Populare Romîne».

Din acest punct de vedere nu este acțiune inițiată de stat pentru binele și progresul cetățenilor săi, la care clerul Bisericii noastre să nu participe cu toată însuflețirea și către care să nu îndrumeze plin de încredere și stăruință turma credincioșilor săi, din fața sfințelor altare. Biserica este a credincioșilor, dar credincioșii sînt, și cetățeni ai statului. Misiunea Bisericii este, ca atare, de a face din fiecare credincios un mădular adevărat al trupului bunic al lui Hristos, un fiu devotat al patriei și un cetățean loial al statului nostru. În felul acesta, după cum a observat I.P.S. Patriarh Justinian «Biserica Ortodoxă Română nu are alt drum decît drumul pe care merge poporul întreg: ea merge cu hotărîre pe calea pe care merge poporul, fiindcă înțelege că aceasta este calea cea bună».

Aceasta fiind misiunea adevărată de totdeauna a Bisericii creștine, clerul ortodox a fost chemat să vegheze cu toată grija la împlinirea ei. În felul acesta toate preocupările clerului au fost concentrate exclusiv asupra slujbei lui de la altar, altarul devenind nu numai Jertfelnicul pe care se aduce la nesfîrșit Jertfa cea mîntuitoare a Fiului lui Dumnezeu pentru împăcarea și sfințirea credincioșilor, nu numai centrul de unde iradiază în valuri abundente viața creștinească cea adevărată prin mijlocirea slujitorilor Domnului, ci și școala de catehizare a credincioșilor mari și mici și de inițiere și desăvîrșire a lor pe calea cunoașterii adevărilor creștine, ca și locul de mobilizare al credincioșilor către marile acțiuni menite să ducă la înflorirea și întărirea scumpei noastre patrii. Prin grija Sf. Sinod și stăruința tuturor Ierarhilor Bisericii, în frunte cu I. P. S. Patriarh s-a pus capăt pentru totdeauna tendințelor centrifuge ale tuturor celor ce — slujitori ai Bisericii lui Hristos fiind — tinseau după amestec în treburile politice, iar cu aceasta clerul nostru a fost ferit de a deveni, fără să-și dea seama, unealta dușmanilor din lăuntru și din afară ai patriei noastre care nu pot vedea cu ochii buni progresul mareț realizat de statul nostru democrat popular în anii puterii populare. «Chestiunile politice — a zis I.P.S. Patriarh într-o împrejurare — n-au aparținut nici odată Bisericii noastre și noi nu avem drum comun cu dușmanii patriei noastre, ci cu conducătorii ei».

Credincioșia față de Hristos și față de patrie s-a manifestat din ce în ce mai hotărît la clerul nostru în acești zece ani din urmă. Ea a îmbrăcat haina plină de jertfă a adevăratei pastorații, denumită de Intîistătătorul Bisericii noastre «Apostolat Social» și a celui mai luminat patriotism. Iubirea de Hristos și de patrie devotamentul și zelul întru îndeplinirea îndatoririlor creștinești și a mărețelor sarcini ale planurilor de stat, atașamentul sincer și loial față de conducerea patriei noastre și de noua orînduire socială de la noi, iubirea aproapelui, a dreptății și a păcii și strădania pentru mai binele comun au devenit temele de predicție ale activității predicatoriale a slujitorilor altarului, cu aceasta aducîndu-se o contribuție de seamă la lupta pentru înfăptuirea mai binelui social a unei vieți mai fericite și a păcii. «Cînd propovăduim pacea și luptăm pentru ea, noi sîntem în rosturile permanente ale misiunii noastre apostolice» a zis la 6 iunie 1950 I.P.S. Patriarh Justinian.

De progresul acesta imens, realizat în ultimii zece ani în ceea ce privește atîtudinea clerului față de misiunea lui și de viață, sînt vrednici de toată lauda, în afară de conducerea Sfintei noastre Biserici, profesorii Institutelor noastre Teologice care au știut, cu ocazia cursurilor de îndrumare misionară și socială, să redeștepte în sufletele slujitorilor altarului

flacăra sfântă a adevăratului apostolat, înfățișându-le misiunea creștină în lumina nepieritoare a timpurilor de aur ale Bisericii creștine și ajutându-i să înțeleagă chemările sublime ale timpurilor noi. Iar faptul acesta nu este altceva decât corolarul logic și inevitabil al învățămîntului teologic în slujba Bisericii și sub căldura ocrotitoare a aripelor ei de mamă.

În ceea ce privește monahismul, realizările la care s-au ajuns în cei zece ani de la eliberarea patriei noastre sînt cu atît mai însemnate cu cît preocupările cu privire la el au fost aproape inexistente în trecut. Este drept că glasuri izolate care să arate starea de decădere a monahismului nostru, înainte de cel de-al doilea război mondial n-au lipsit. Sf. Sinod al Bisericii noastre instituise în anul 1940 chiar o comisiune specială, care să studieze și să facă propuneri în vederea reorganizării mînăstirilor și monahismului. Reorganizarea mînăstirilor și monahismului a continuat să rămînă însă numai în studiu, iar viața monahală a continuat să se desfășoare pe un plan cu totul minor și necorespunzător acestei instituțiuni multisekulare, care a adus una dintre contribuțiunile cele mai de seamă la înflorirea Bisericii creștine în secolele de glorie din trecutul ei. Într-un mic studiu cu privire la reorganizarea mînăstirilor și monahismului, apărut în revista «Apostolul» a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, în numărul de pe ianuarie-februarie 1941, un distins cleric trecînd în revistă ce a fost de la început și ce este prin definiție monahismul, făcea următoarea dureroasă constatare: «Monahismul a însemnat apoi și înseamnă și în clipa de față viață comodă, lipsită de griji și de obligațiuni, existență asigurată fără muncă, trîndăvie și odată cu ea toată gama de patimi, de la cele mai comune, pînă la cele mai înmaginabile. Călugărul care astăzi nu trîndăvește, sau care nu trîndăvește tot timpul se ocupă cu negustoria, sau cu alte afaceri tot atît de nespirtuale și străine de votul dat, iar mînăstirea devine uneori numai un hotel trecător, în goana după alte chestuni și afaceri». Și, ca să nu se înțeleagă lucrurile greșit, autorul arăta că aceasta este, în genere, situația monahismului ortodox.

Dacă comparăm situația în care se găseau monahismul și mînăstirile, înainte de 23 August 1944, cu cea din prezent rămînem cu totul surprinși de progresele realizate. Din locașuri numai aparente de viață duhovnicească, așa cum erau în trecut, mînăstirile noastre au devenit adevărați stupi productivi în care albinele purtătoare ale chipului îngeresc desfășoară strădaniile dintre cele mai laudabile, împletindu-și munca manuală cu rugăciunea, spre lauda lui Dumnezeu, mîntuirea lor sufletească și spre slava sfîntei noastre Biserici.

Monahismul ortodox român trăiește astăzi vremi de adevărată înnoire în sensul epocii lui de glorie din trecutul Bisericii, datorită grijii deosebite pe care i-o acordă Sf. Sinod și îndeosebi I.P.S. Patriarh Justinian. Regulamentul pentru organizarea vieții monahale și funcționarea administrativă și disciplinară a mînăstirilor, rod al bogatelor strădaniile depuse de Sf. Sinod în frunte cu I.P.S. Patriarh Justinian, de la venirea I.P.S. Sale în fruntea Bisericii Ortodoxe Române, pentru ridicarea monahismului la înălțimea lui adevărată, este nu numai o înmînunchere de dispozițiuni legale și canonice cu privire la monahism, ci, în același timp și o adevărată pravilă de viață călugărească.

Potrivit acestui regulament «Mînăstirea sau schitul este un așezămînt duhovnicesc de rugăciune și de muncă, în care trăiește o comunitate de

călugări sau de călugărițe care s-au făgăduit solemn să-și petreacă viața în înfrinare, în neagoniseală și în ascultare necondiționată, sub povățuirea unui conducător (conducătoare) împuternicit de Chiriarhul canonic» (art. 1). Menirea minăstirilor este definită în chip răspicat: Ele sînt datoare a) «a-și întocmi astfel viața în interiorul lor, încît să fie locuri de aleasă și desăvîrșită viață duhovnicească, de înalte virtuți creștinești, de evlavioase slujbe religioase, de bogată mîngiere sufletească și pilde de viață creștinească, atît pentru conviețuitorii lor, cît și pentru cei ce le vor vizita; b) să practice ocupațiuni și îndeletniciri potrivite cu sfințenia locului, atît spre folosul lor, cît și al poporului, dovedind o dragoste împreunăată cu fapte bune față de obștea țării» (art. 6).

În minăstiri, cu încuviințarea ierarhilor respectivi funcționează cursuri de alfabetizare pentru toate vîrstele; cursuri pentru completarea ciclului I și II elementar (în minăstirile mai mari, unde sînt trimiși și frații și surorile din minăstirile cu viețuitori mai puțini); cursuri misionare pentru întărirea credinței și vieții religioase, după o programă alcătuită de Sf. Sinod în sensul acesta; școli monahale cu absolvenții ciclului II, care au o deosebită importanță în economia vieții monahale actuale de la noi, întrucît numai absolvenții acestor școli pot fi tunși în monahism; ateliere în cadrul școlilor monahale pentru pictură, sculptură și strungărie, argintărie bisericească, împletituri, covoare, cusături naționale, broderie artistică, cismărie, tricotaj, jucării, etc. (Importanța acestor ateliere este tot pe atît de însemnată ca și aceea a școlilor monahale, întrucît fără un certificat de calificare meșteșugărească nu poate fi cineva absolvent al școalei monahale și deci, nu poate intra în monahism); în fine două seminarii monahale superioare pentru călugărițe și unul pentru călugări menite să scoată cadre didactice pentru școlile monahale de tot felul, ca și cadre de conducere ale minăstirilor. Absolvenții merituoși ai seminariilor monahale superioare, dacă vor, au calea deschisă către Institutele celorlți frați ai lor din cuprinsul aceleiași minăstiri.

În viziunea clară a I.P.S. Patriarh Justinian seminariile monahale superioare îndeplinesc în viața monahală același rost pe care îl îndeplinesc școlile pedagogice pentru învățămîntul laic. Toate privirile absolvenților acestor seminarii trebuiesc așintite cu rîvnă și cu zel la ridicarea fraților lor monahi și monahii, pe trepte din ce în ce mai ridicate, căci numai în felul acesta se va ajunge la un monahism cu adevărat ridicat. Și ridicarea monahismului se face astăzi, tocmai datorită seriilor de absolvenți ai acestor seminarii monahale superioare, cu pași repezi. Într-o alocuțiunea ținută în fața elevilor seminarului monahal de la Neamțu, cu ocazia deschiderii cursurilor anului școlar 1951-1952, I.P.S. Patriarh căutînd să lămurască pe elevii de acolo cu privire la importanța și rolul seminariilor monahale în viața actuală a monahismului românesc, pentru ridicarea monahismului și minăstirilor la gloria lor din trecutul Bisericii creștine, le grăia: «După cum școlile pedagogice pregătesc cadrele didactice ale școlilor elementare din toate părțile, tot așa și seminariile monahale sînt școli tehnice, care au scopul de a pregăti cadre didactice, administrative și de conducere în minăstirile noastre. Ori, pentru a ajunge un bun stareț de minăstire, sau un bun îndrumător catehet, nu e nevoie să urmezi Institutul Teologic universitar. Deaceia s-a restrîns accesul la Institut pentru absolvenții seminariilor monahale, pentru că e nevoie de ei mai ales în minăstiri, la munca de îndrumare și ridicare a obștilor călugărești. Licen-

țiații de altă dată ai Facultăților noastre de Teologie se distanțaseră prea mult de masa celor din minăstiri, fiecare dintre ei căuta să-și creeze situații personale cât mai comode, pe la catedrale și pe lângă Chiriarhii, de parte de obștile lor. Nu cunosc niciunul dintre licențiații de altă dată, care să se fi întors în minăstirea sa, pentru a munci acolo, așa cum se cuvenea în folosul fraților săi. Acești licențiați se mulțumeau să caute pentru sine poziții uneori minore, dar confortabile și să-și asigure rangul de arhimandrit. Ce ne rămânea atunci de făcut? Să continuăm să creiem o pletoară de intelectuali, fără nicio legătură cu lumea minăstirilor, sau să ne îngrijim de cei peste 10.000 de călugări ai noștri, dintre cari circa 6.500—7.000 au nevoie de completarea studiilor lor?».

La temelia monahismului nostru actual stau tot cele două îndeletniciri de bază ale monahismului de totdeauna: rugăciunea și munca, dar ele nu mai sînt astăzi doar două concepte cu nuanță arheologică, ci sînt două realități cu adevărat vii. Capitolul IV din Regulamentul pentru organizarea vieții monahale, care vorbește despre «Ocupațiunile călugărilor» (art. 49-63) cuprinde adevărate pagini de antologie monahală, în care se arată nu numai în ce fel se poate aduce la îndeplinire de către monahi și monahii îndatorirea muncii și a rugăciunii ci și ce însemnătate au aceste două îndeletniciri pentru viața călugărească și cum fără aducerea lor la îndeplinire în spiritul marilor întemeetori ai monahismului este cu neputință să se poată realiza un monahism luminat.

Pe de altă parte adevărata ambianță a monahismului fiind viața de obște, în minăstirile noastre a luat sfîrșit pentru totdeauna viața monahală idioritmă, pe baza căreia, în trecut mulți dintre călugării noștri își duceau traiul întocmai ca niște mici gospodari sau rentieri fără nicio legătură mai strînsă, în duhul dragostei și al solidarității reciproce cu ceilalți frați ai lor din cîrnul aceluiași minăstiri.

Datorită strădaniilor ce s-au depus în anii din urmă alături de autoritatea bisericească, cît și de mulțimea trăitorilor din minăstiri, înfățișarea monahismului românesc actual se prezintă într-un chip cu totul deosebit de cea din trecut. S-a renunțat la exploatarea de către minăstiri a marilor întinderi de pămînt, ceea ce nu cadra cu ocupațiunile călugărești după pravilă, pămînturile au fost lăsate în grija poporului muncitor, iar în minăstiri au luat ființă cooperativele meșteșugărești, care se potrivesc de minune cu specificul vieții de obște și în care orele de muncă se succed cu cele de rugăciune și cele de rugăciune cu cele de muncă, dînd posibilitate duhului de rugăciune de a fi treaz în tot timpul muncii.

Duhul nou de viață de la 23 August 1944, din țara noastră și-a avut deci influența lui binefăcătoare și asupra stărilor de lucruri din Biserica Ortodoxă Română, făcînd cu puțință să se realizeze lucruri mari în toate domeniile vieții bisericești, dintre care noi nu am menționat aici decît pe cele din domeniul învățămîntului teologic cu toate repercusiunile lor în viața și activitatea de toată clipa a clerului nostru și pe cele din domeniul vieții monahale.

Învățămîntul teologic și monahismul sînt cele două mari coordonate ale vieții noastre bisericești. De progresul lor depinde însuși progresul Bisericii creștine, căci dacă viața noastră bisericească în trecut a stagnat, aceasta se datorește tocmai faptului că nici învățămîntul teologic și

nici monahismul nu își îndeplineau adevărata lor menire în viața noastră bisericească.

Dar, ca să ajungem la starea de înflorire în care Sfânta noastră Biserică se găsește acum, a fost nevoie de climatul adevăratei libertăți religioase pe care statul nostru de democrație populară a garantat-o cetățenilor săi, ca nimeni altul, în afară de marea Uniune Sovietică și celelalte țări de democrație populară. Deaceia, acum, când poporul nostru muncitor sărbătorește plin de mândră pentru realizările obținute, primul deceniu de la eliberarea patriei noastre de către glorioasa Armată Sovietică, în calitatea noastră de cetățeni cinstiți ai patriei noastre și de slujitori credincioși a Bisericii Mântuitorului Iisus Hristos, ținând seamă și de înfăptuirile realizate pe tărâm bisericesc, înfăptuiri dorite cu ardoare și cerute cu putere, dar fără de niciun rezultat practic în timpul trecutelor regimuri, ne simțim fericiți că ne-a fost dat să trăim asemenea vremuri și să luăm parte cu toată ființa noastră la marele proces istoric care a început la 23 August 1944 și de pe urma căruia a avut atât de mult de folosit nu numai scumpa noastră patrie — Republica Populară Română —, ci și Sfânta noastră Biserică Ortodoxă Română.

Dar tot ca cetățeni cinstiți ai patriei noastre și ca slujitori devotați ai altarelor Bisericii și ai credincioșilor noștri, cu prilejul acestei mărețe aniversări, înțelegem că datoria noastră este să ne sporim din ce în ce mai mult strădaniile noastre către mai binele poporului, să fim alături de toți cei ce se găsesc în fruntea acțiunilor menite să ducă la noi înfăptuiri și mai mari în viitor, alături de oamenii muncii și de conducătorii patriei noastre și că grija noastră de toate zelele, lupta noastră de toată clipa, osîrdia noastră de totdeauna, acțiunile noastre din tot momentul trebuie să țintească spre unul și același scop: întărirea și înflorirea patriei noastre dragi, Republica Populară Română.

Pr. GRIGORE BURLUȘANU

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

EPISCOPIA BUZĂULUI

INFĂPTUIRI ÎN PRIMUL DECENIU DE LA ELIBERAREA PATRIEI

Ziua de 23 August 1954 încheie o etapă de muncă și glorie, de dărîmîre a vechei așezări clădită pe exploatare și de instaurare a ordinii celei noi bazată pe dreptate, muncă și libertate. După cum soarele își trimite razele sale binefăcătoare în toate unghiurile și colțurile cele mai ascunse tot așa și regimul de democrație populară instaurat în țara noastră a înviorat toate sectoarele și compartimentele vieții sociale dîndu-le viață și lumină. Suflul vieții noi, instaurată în patria noastră la 23 August 1944 îl respirăm cu toții și ne dă puteri de viață și speranțe mari în viitor. Timp de zece ani scumpa noastră patrie a devenit un uriaș șantier pe care se clădește viitorul fericit al nostru și al generațiilor viitoare. Se sapă adînc la temelie și se scoate putregaiul, înlocuindu-se cu fundație nouă și solidă pe care se ridică patria socialista a celor ce muncesc. Guvernul alocă fonduri uriașe pentru construcția patriei celei noi

Biserica Ortodoxă Romîna corectă și loială față de regimul democrat-popular, se bucură de completa libertate religioasă conf. art. 84 din Constituție, iar Statul i a venit și îi vine în ajutor cu însemnate subvenții în materiale și sume de bani, pentru susținerea ei. Membrii clerului ortodox romîn primesc salarii din partea Statului și sînt rînduiți în categoria funcționarilor, bucurîndu-se de toate drepturile legale.

Potrivit Statutului de organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române și celorlalte legiuiri bisericești în armonie cu legea cultelor din R.P.R., preoțimea a intrat în câmpul strictei sale misiuni și pe baza principiului de colaborare între Biserică și Stat desfașoară o deosebită activitate în lupta pentru apărarea păcii și în apostolatul social, sub îndemnul și înalta supraveghere a Sf. Sinod, în frunte cu I.P.S. Patriarh Justinian. Nu mai face politica trecutului și nu mai este angajată la niciun car funebru, care an de an, pînă la 23 August 1944 trăgea țara în mormînt. Clerul este liber în misiunea lui, iar credincioșii se închină nestîngerii în legea lor.

Cît privește Eparhia Buzdului avem fericirea să constatăm că aceste vremuri noi au găsit la cîrma ei pe P.S. Episcop Dr. Antim Anghelescu care cu cîteva luni mai înainte de 23 August 1944 se urcase pe scaunul vîldicesc al lui Kesarie. De atunci și pînă astăzi P.S. Episcop Artim a netezit acest drum și acum, la acest popas de 10 ani, poate fi mîndru de realizările îndeplinite.

An de an Eparhia a progresat din toate punctele de vedere. Privit sub latura economică acest progres este uriaș și el s-a îndeplinit numai datorită climatului favorabil al celor 10 ani de regim democrat popular. Bugetul Eparhiei a păstrat linia de perfectă disciplină financiară și s-a întocmit în fiecare an ținîndu-se seama de realizările curente și pe baza nevoilor reale ale Eparhiei.

Acest buget a fost alimentat și din prețiosul sprijin acordat de Guvern prin Ministerul Cultelor, sub formă de subvenții în materiale și bani.

Am avut tot sprijinul și ne-am bucurat de largă înțelegere a forului competent, atunci cînd a fost cazul. În acești ultimi zece ani s-au construit biserici noi în cuprinsul eparhiei. S-au reparat și pictat deasemenea multe biserici și putem afirma fără teamă de a fi contrașiși, că niciînd ca în acest timp nu s-a lucrat mai mult și mai cu folos. Dările de seamă bogate prezentate la sfîrșit de an în fața Adunărilor Eparhiale stau mărturie a celor de mai sus. Chiar dela prima Adunare Eparhială precedată de P.S. Episcop Antim Anghelescu, în anul 1945, P.S. Sa și-a exprimat dorința de a începe lucrul, întîi la centrul eparhial și apoi în cuprinsul Eparhiei. Starca de ruină a imobilelor Sf. Episcopii după cutremurul din 1940 a fost remediată prin grija P.S. Sale și s-a dispus ca în fiecare an, după posibilități, să se lucreze pentru îndreptare.

Astfel s-au restaurat la centrul eparhial picturile celor două biserici episcopale: catedrala și paraclisul; s-au refăcut acoperișurile cancelariilor; al casei arhieresti, al chiliilor călugărești,

s-au făcut lucrări de zidărie interioare și exterioare la cancelarii și chiliile din stînga clopotniței. S-a acoperit cu tablă galvanizată întreaga clădire care a servit ca școală de cîntăreți. S-au făcut lucrări interioare la întreaga clădire a casei arhieresti. Numai lucrările efectuate în anul 1952 s-au ridicat la importanta sumă de 82.806,48 lei. În anul 1953 s-a trecut la învelitul cu tablă nouă și întocmai după modelul dinainte a turlei celei mari a catedralei episcopale. Lucru greu și migălos, întrucît s-a ținut seama de întreaga ornamentație și jasonare arată. Numai această lucrare a costat 59.709,28 lei, iar toate lucrările de reparațiuni ale anului 1953 s-au ridicat la suma de 83.530.61 lei. Lucrările continuă în prezent prin învelirea celorlalte două turle din fașă ale Catedralei; se construiește o masivă clădire sub același acoperiș cuprînzînd două garaje pentru automobilele Sf. Episcopii, magazia de materiale, atelierul de reparațiuni depozitul de lumînări, etc. Toate aceste lucrări au fost posibile în urma materialelor planificate prin Ministerul Cultelor și sosite la timp, cum și în urma marilor economii realizate prin grija P. S. Episcop, conducătorul real al șantierului de lucru.

Pe lîngă Sf. Episcopie a Buzdului funcționează din anul 1949 școala de cîntăreți bisericesti. Bugetul școlii este separat de al Sf. Episcopii dar anexat acestuia și n-ar putea exista dacă Eparhia și Ministerul Cultelor nu i-ar veni în sprijin cu însemnate fonduri. În cei cinci ani de existență această școală bisericască a primit din partea Statului prin Ministerul Cultelor, pentru burse, combustibil, materiale, etc, suma de 31.600,75 lei.

De sprijinul larg și cuvenit atenție din partea Statului s-au bucurat și mîndstirile și schiturile din cuprînsul eparhiei.

Ajutorul acordat de Ministerul Cultelor sub formă de nutrimenț se virează lunar în contul ficdrei mîndstiri. Pe lîngă aceasta se vine în ajutorul Sf. Mîndstiri prin materiale planificate pentru construcții și pentru dezvoltarea cooperativelor meșteșugărești și atelierelor de producție, care există în mîndstirile mai mari. Fără sprijinul material și moral acordat de Ministerul Cultelor și Uniunea Cooperativelor, această activitate ar fi cu totul redusă și s-ar putea desfășura numai cu mari sforțări. Cifric acest ajutor acordat Eparhiei Buzdului, de Stat, se poate arăta astfel:

Pentru cor și reparații	= 240.488 lei = 1945
„ „ „ materiale	= 191.296 „ = 1946
Subvenții pt. cor și materiale	= 136.982 „ = 1947
„ „ „ „ „	= 140.000 „ = 1948
„ „ „ „ „	= 295.000 „ = 1949

<i>Subvenții pt. cor și materiale</i>	= 384.312 „	= 1950
<i>Pentru cor și materiale</i>	= 123.050 „	} = 1951
<i>Pentru reparații de biserici</i>	= 150.000 „	
<i>Pentru cor și materiale</i>	= 3.200 „	} = 1952
<i>Pentru nutriment mîndstiri</i>	= 31.458 „	
<i>Pentru cor și materiale</i>	= 3.800 „	} = 1953
<i>Pentru nutriment mîndstiri</i>	= 31.048 23	
<i>Pentru cor și materiale</i>	= 2.000 lei	} = 1954
<i>Pentru nutriment mîndstiri</i>	= 18.974 „	
<i>Pentru organizarea cultului</i>	= 40.000 „	

Marele sprijin moral și material arătat de onoratul Guvern Sfintei Episcopii și întregii Eparhii a Buzdului și întraga activitate economică și gospodărească care se desfășoară în Eparhie, sunt dovada grăitoare a deplinei libertăți a cultelor în Republica Populară Română și a bunelor raporturi dintre Statul nostru democrat popular și Sf. noastră Biserică. Iar faptul acesta alături de grăitor este de natură să facă să amuțească calomniile tuturor răduvoitorilor scumpei noastre patrii și ai drumului de progres pe care a pășit hotărît poporul nostru muncitor, cu începere dela 23 August 1944.

Pr. R. ARDELEANU
Consilier Aditiv Economic

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

INFĂPTUIRI ÎN PRIMUL DECENIU DE LA ELIBERAREA PATRIEI

In sectorul cultural.

Noul ritm de viață și noul apostolat social, la care slujitorii Altarului au fost chemați prin glasul I.P.S. Patriarh Justinian nu putea da roade bogate fără o intensificare a acțiunii cultural-misionare.

Clerul Eparhiei Dunării de Jos, în decursul ultimilor 10 ani, prin activitatea desfășurată în cadrul sectorului cultural, a urmărit în primul rînd să slujească marea cauză a omenerii doritoare de pace, progres și fericire.

Activitatea predicatorială a clerului, din an în an a fost mai bogată și mai sporită, datorită faptului că aproape toți preoții Eparhiei au urmat cursurile de îndrumare misionară, de la care s-au întors la parohii înarmați cu noi metode de pastorație.

În ultimii 10 ani s-a dat o atenție deosebită materialului de colportaj, care tot mai mult a fost cerut de credincioșii Eparhiei. S-au difuzat revistele Sf. Sinod, cărți, broșuri, calendare, obiecte de cult, etc.

Bibliotecile parohiale și-au îmbogățit numărul volumelor prin procurări de cărți de actualitate.

În majoritatea parohiilor s-a introdus cîntarea în comun.

Conferințele pro-popești administrative și de orientare, inițiate de Sfinții Sinod, urmăresc să informeze la timp preoțimea ca ea să fie bine orientată în toate problemele care frămîntă omenirea.

În special conferințele de orientare an de an s-au dovedit a fi cel mai nimerit și cel mai efecace mijloc pentru mobilizarea clerului și a credincioșilor la trăirea în fapte a năzuințelor patriei noastre dragi. Interesul cu care preoțimea Eparhiei a participat la aceste conferințe și nivelul înalt cu care s-au purtat discuțiile în legătură cu subiectele tratate, dovedesc îndeajuns că preoțimea a pășit din ce în ce tot mai sigur pe noua cale deschisă de cotitura istorică de la 23 August 1944.

În ceea ce privește nivelul discuțiilor purtate de C.C. Preoți în jurul problemelor dezbătute la conferințele de orientare, s-au evidențiat Protoieriele: Brăila, Galați, Constanța și Tulcea.

Acțiunea de reînviore a zelului pastoral și grija de încadrare a clerului în noua orînduire socială, au făcut ca, conducerea Bisericii Ortodoxe Române să înființeze cursuri de îndrumare misionară și socială, care au ca scop înprospătarea cunoștințelor teologice și de orientare a preoților în problemele sociale.

Pînă în prezent aceste cursuri au fost urmate de un număr de 477 preoți din Eparhie.

Educația religioasă a credincioșilor din Eparhie, începînd din anul 1950, s-a făcut prin lecțiunile de catehizare. Programul lecțiunilor de catehizare, elaborat de Sf. Sinod, s-a executat întocmai de preoțimea Eparhiei Dunării de Jos.

Avînd în vedere acest lucru, Centrul Eparhial a dat dispozițiuni ca predica să alterneze cu cateheza.

În ses'unea Sf. Sinod din iunie 1952, școlile de învățămînt religios au căpătat o nouă organizare pe baza celor 4 ani de experiență, dobîndind o formă definitivă prin noul Regulament.

De la reforma învățămîntului religios, Eparhia Dunărea de Jos a avut două serii de absolvenți ai Școlii de cîntăreți (în total 13 absolvenți), iar la Institutul Teologic a întreținut 12 studenți, dintre care unul a absolvit Institutul în sesiunea iunie 1954.

Tuturor elevilor și studenților în cursul anului școlar 1954 li s-au acordat burse de către Sf. Episcopie.

Astăzi în regimul de democrație populară, cînd libertatea cultului este garantată, se urmărește apropierea, înțelegerea și solidarizarea între culte, iar nu ura și vrajba, care au apus pentru totdeauna, odată cu regimul burghezo-moșieresc de tristă amintire.

Numai uniți, reprezentanții tuturor cultelor, fără a ține seamă de credințele religioase, pot ajunge la țelul urmărit de toți oamenii cinstiți din lumea întreagă: întronarea păcii în lume.

Trebuie amintit că în cuprinsul Eparhiei Dunărea de Jos, de cînd s-a făcut sudura de nezdruccinat între culte, s-au ținut consfătuiri inter-confesionale raionale și regionale. Reg'unea Constanța pînă în prezent a

ținut trei consfătuiri cu reprezentanții cultelor din regiune, la care au participat de fiecare dată peste 300 deservenți ai diferitelor culte.

Toate consfătuirile interconfesionale ținute cu reprezentanții cultelor din orașul Galați, au fost prezdate de P.C. Arhim. Ieronim Motoc, Vicarul Eparhiei. Centrul Eparhial, în frunte cu conducătorul spiritual a căutat ca toate evenimentele internaționale și naționale, cu caracter social și de folos obștească să fie difuzate unităților în subordine, dând îndemnuri și sfaturi pentru popularizarea lor în mijlocul credincioșilor.

De asemenea, în preajma sărbătorilor de Crăciun și Paști s-au dat pastoraie chiriarhale.

La revista «Glasul Bisericii», Eparhia a colaborat cu material divers, prin sectorul cultural, deasemenea și la presa locală.

Preoțimea Eparhiei noastre, urmînd îndemnul date de I.P.S. Patriarh Justinian și de Chiriarhul ei, a colaborat și sprijinit activ prefacerile sociale noi, care zi de zi se înfăptuiesc în patria noastră pentru binele și fericirea întregului popor muncitor.

Centrul Eparhial a dat îndrumări ca activitatea de colaborare a preoților să fie cît mai efectivă și cît mai rodnică. O remarcabilă contribuție a dat preoțimea în lupta pentru apărarea păcii și în organizația ARLUS, — 80% dintre clerici fiind membri în comitetele de luptă pentru pace.

Toate inițiativele de pace cu caracter internațional, toate evenimentele mondiale și orice altă acțiune de masă care se leagă de apărarea păcii în lume, au fost sprijinite din toată inima și cu toată competența de slujitorii Eparhiei noastre.

Numai datorită regimului de democrație populară, instaurat la 23 August 1944 în patria noastră, s-au putut relua legăturile cu Bisericile Ortodoxe din lume, și în special cu pravoslavnică Biserica Ortodoxă Rusă.

Reamintim că P.S. Episcop Chesarie al Dunării de Jos a condus delegația Bisericii noastre la conferința ținută în Cehoslovacia, la Lukacevici, în anul 1950.

In sectorul ad-tiv bisericesc.

Activitatea sectorului bisericesc, în ultimii 10 ani, reprezintă așezarea tot mai temeinică a vieții bisericești în prevederile Statutului și regulamentelor pe care Biserica și le-a alcătuit în ultimii 5 ani, precum și stabilirea de raporturi tot mai strînse cu conducerea statului.

P.S. Episcop Chesarie, în dorința de a cunoaște și a vedea pe C.C. Preoți din Eparhie la lucru în via Domnului, a făcut în fiecare an vizite canonice la parohii și mînăstiri. Cu ocazia vizitelor canonice, P.S. Episcop Chesarie a cercetat starea sfintelor lăcașuri de închinare, prezența și comportarea personalului bisericesc, dînd sfaturi, învățînd, mîngîind și îndrumînd pe clerici și pe credincioși.

Pretutindeni P.S. Episcop Chesarie a sfătuit pe credincioși să ducă o viață curată, să se iubească unii pe alții, să ia parte regulat slujbele Sf. Biserici, să îngrijească de reparația bisericilor, a caselor parohiale; să îngrijească de curățenia curților bisericilor și a cimitirelor, de cultivarea grădinilor din jurul bisericilor cu legume și zarzavaturi, etc. A arătat P.S. Episcop Chesarie că numai cine este un cetățean loial al patriei, îndeplinindu-și toate îndatoririle cetățenești, numai acela este și un bun creștin. A sfătuit pretutindeni pe credincioși și preoți să urmeze și

să îndeplinească cu toată dragostea și încrederea măsurile și hotărârile luate de conducerea regimului nostru democratic pentru înflorirea și propășirea patriei. Pe credincioșii vizitați i-a sfătuit să iubească pacea ca pe cel mai de preț bun al omenirii, să combată zvonurile ce sînt alimentate de răuvoitorii patriei noastre, și să muncească cu drag pentru îndeplinirea sarcinilor mărețe prevăzute în planul de stat.

Consiliul Eparhial, ca organ executiv al Adunării Eparhiale, a dirijat chestiunile administrative, culturale și economice din întreaga Eparhie, privind angajări și transferări de preoți și cîntăreți, bugetări de posturi, înființări, desființări și arondări de unități parohiale, etc.

Consistoriul Eparhial, care susține disciplina personalului bisericesc, respectarea prescripțiilor canonice și morale cum și executarea ordinelor superioare, și-a făcut în conștiință datoria, în decursul ultimilor 10 ani, aplicînd pedepsele meritate celor găsiți vinovați.

De la noua arondare administrativă, Eparhiei Dunării de Jos i-au revenit două regiuni, Galați și Constanța, împărțite în 12 raioane, conduse de 12 Părinți Protopopi.

Toți PP. CC. Protopopi au avut o activitate rodnică în realizări, îndeplinindu-și cu toată dragostea, cu toată râvna și în mod conștiincios toate îndatoririle statutare și sarcinile ce le-au fost trasate prin ordine din partea forurilor superioare bisericești. Atît pe teren, la cancelarie cît și în parohii, PP. CC. lor au lucrat după planurile de muncă întocmite lunar. Muncind planificat, activitatea lor a devenit mai rodnică, iar viața și activitatea socială a parohiilor s-a îmbunătățit simțitor.

PP. CC. Protoierei, în conformitate cu ordinele superioare și pentru ca munca preoților să fie mai rodnică în realizări atît pe tărîm bisericesc cît și pe cel de sprijinire a efortului general al tuturor factorilor de răspundere din R.P.R., au inspectat de cîte 2-3 ori pe an parohiile, dînd sfaturi frățești de îndreptare acolo unde era cazul.

PP. CC. Protoierei au fost convocați, în fiecare an, în conferințe administrative pe Eparhie, unde li s-au dat îndrumări de ordin activ, cultural, social și economic.

Datorită faptului că PP. CC. Protoierei sînt conștienți de obligațiunile ce le au ca organe de îndrumare și control, în urma acestor conferințe, au pornit o acțiune vie pe teren, reușind în felul acesta să antreneze pe preoți și organele parohiale să pășească plini de curaj la reparațiuni de biserici, colaborare loială cu organele puterii de stat locale, pentru ca împreună să ducă munca de lămurire în rîndul credincioșilor, îndeemnîndu-i să-și îndeplinească toate îndatoririle patriotice.

PP. CC. Protoierei fiind organe de legătură între clerul ortodox și autoritățile administrative, raionale și regionale, au avut contact permanent cu aceste autorități, luînd informațiuni cu privire la activitatea preoților pe teren social și economic.

În felul acesta, colaborarea dintre Biserică și organele locale ale puterii de stat a decurs satisfăcător și rodnic în perioada de timp dintre 23 August 1944—23 August 1954.

În Eparhie avem un număr de 415 parohii, care sînt deservite de 532 preoți, la care se mai adaugă 23 clerici din Administrație, 28 din serviciul minăstirilor, deci un total de 583 preoți și 4 diaconi.

De asemenea în Eparhie mai funcționează și un număr de 405 cîntăreți, posturile vacante fiind suplinite de cîntăreți pensionari sau fără calificare.

În cuprînsul Eparhiei avem un număr de 454 biserici în funcție, 20 în construcție și 47 case de rugăciuni.

Lucrînd conștiincios, clerul Eparhiei a dat ascultare directivelor I.P.S. Patriarh Justinian și ale P.S. Episcop Chesarie și în același timp și-a arătat recunoștința față de P.M.R. și Guvernul Republicii noastre Populare, pentru sprijinul acordat Bisericii Ortodoxe ca și tuturor cultelor din patria noastră.

Centrul Eparhial a căutat în decursul ultimilor 10 ani să stimuleze și să îndrumeze preoțimea atît în munca din sectorul pastoral cît și în sectorul patriotic, prin vizitele și pastoralele chiriarhale, prin ordine circulare, prin evidențierea în ședințele conferințelor protopopești și la nevoie și pe calea observațiilor, muștrărilor și chiar aplicării de diferite pedepse.

In sectorul economic.

În cuprînsul Eparhiei Dunării de Jos, în decursul ultimilor 10 ani s-au construit și redat cultului, prin actul sfințirii, un număr de 12 biserici și 3 case de rugăciuni, între care intră și mînăstrea Tudor Vladimirescu, care pînă la 1 ianuarie 1954 a aparținut Eparhiei noastre și apoi a trecut, cu prilejul noii arondări aditive, la Eparhia Buzăului.

Din cauza cutremurului din 1940 și din cauza războiului, 65% din numărul total al bisericilor din Eparhie au fost mai mult sau mai puțin avariate.

Pînă la data de 23 August 1944, abia 25% au fost restaurate, reparate și redat cultului. 35% au fost restaurate și reparate după 23 August 1944, iar 5% sînt în curs de reparație.

Din numărul total de 12 Protoierii înființate odată cu noua împărțire administrativă, 7 din ele au sedii și cămine și cinci au instalate aparate telefonice.

Pentru procurarea de sedii proprii, Sf. Episcopie a subvenționat Protoierii Istria și Hirșova cu cîte 6000 lei în cursul anului 1954.

Amintim că pentru restaurarea Catedralei din Constanța, statul a contribuit din anul 1946 pînă la 15 August 1947 cu suma de lei 2.974 milioane.

Restul de lei 1.220.210.425 s-a cheltuit din fondurile Sf. Episcopii.

Deci pînă la prima reformă monetară s-a cheltuit cu reparația Catedralei din Constanța lei 4.194.210.425.

Intrucît lucrările nu se terminaseră, reparația a continuat și după reforma monetară, cheltuindu-se încă în bani noi suma de lei 3.950.436 din fondurile Sf. Episcopii și 100.000 donație din partea I.P.S. Patriarh Justinian, deci total 4.050.436 lei. Tot din fonduri proprii, pentru definitivarea lucrărilor la Catedrală s-au mai cheltuit lei 451.940 pentru executarea picturii.

În anul 1951, ianuarie 14, Catedrala din Constanța a fost redată cultului prin săvîrșirea actului de sfințire de către însuși Intîistătătorul Bisericii Ortodoxe Romîne, I.P.S. Patriarh Justinian.

În anul 1948-1949 s-a început reparația reședinței episcopale din Galați cu diferite îmbunătățiri, dintre care cea mai importantă a fost canalizarea.

În anul 1950, sub arhipăstorirea P.S. Episcop Chesarie au început lucrările de restaurare a Catedralei din orașul Galați, care de asemenea suferise grave avarii cu ocazia cutremurului.

Lucrările au continuat până în 1953, când în toamnă au început ultimele lucrări de pictură în frescă, lucrări ce sînt în curs și se speră ca ele să fie terminate în toamna anului 1955, când această măreață catedrală va fi redată cultului.

În toamna anului 1953, Sf. Episcopie și-a cumpărat un autocamion, întrucît avea nevoie de transportat materialele necesare la șantierele deschise.

Tot în toamna anului 1953 terminîndu-se proiectul pentru instalarea caloriferului la reședința episcopală, s-au început lucrările care în prezent sînt în curs de definitivare.

În primăvara acestui an s-au început lucrările de construcție în curtea reședinței episcopale, a garajului, lucrări ce sînt în curs de executare, urmînd ca în această toamnă să fie redat utilizării.

În prezent se întocmește proiectul pentru lumina electrică de la reședința episcopală.

Viața în mînăstiri.

Reorganizarea mînăstirilor și crearea pentru acestea a unor condițiuni favorabile de rugăciune și de muncă, în cadrul organizației Bisericii noastre, a preocupat îndeaproape conducerea eparhială în ultimii 10 ani, adică de la eliberarea patriei noastre de către marea Uniune Sovietică, cînd cultele religioase și-au cîștigat deplina libertate de acțiune și de organizare.

De la acea dată, prin grija și osîrdia membrilor Sf. Sinod și mai ales de la venirea în fruntea Bisericii Ortodoxe Romîne a I.P.S. Patriarh Justinian, mînăstirile, în genere au fost chemate să-și reia locul de cinste pe care l-au avut în rînduiala vieții bisericești și în viața socială, justificînd prin aceasta existența lor și sacrificiile care se fac din partea Bisericii și Statului nostru pentru ridicarea lor.

În Eparhia Dunării de Jos funcționează patru mînăstiri: două de monahi (Cocoș și Dervent), și două de maici (Celic-Dere și Saon), cu un personal total de 216 monahi și monahii.

În perioada de care ne ocupăm e demnă de remarcat activitatea care s-a depus în aceste mînăstiri pe teren cultural și spiritual. Mînăstirile au făcut mari progrese în ceea ce privește ridicarea nivelului cultural și duhovnicesc. Un număr însemnat de surori și frați au frecventat cursurile școlare în particular pentru ciclurile I și II, iar 8 dintre aceștia, doi frați și 6 surori au fost îndrumați la Seminariile Monahale, pentru pregătirea de cadre corespunzătoare pentru mînăstirile noastre.

Pentru înduhovnicirea și lărgirea cunoștințelor religioase în duminici și sărbători, în aceste mînăstiri s-au ținut după Vecernie ședințele duhovnicești, în care au fost prezentate soborului evenimentele de seamă din viața Bisericii, a patriei și din lupta popoarelor pentru pace, lecturi din

revistele Sf. Sinod, Sf. Părinți, cîntări bisericești, precum și prelucrarea diferitelor ordine de la Centrul Eparhial.

În Sf. Mînăstiri Celic-Dere și Saon funcționează coruri bisericești organizate pe mai multe voci, care dau răspunsurile la sf. slujbe, alternînd cu răspunsurile omofone.

În ceea ce privește munca din mînăstiri, aceasta s-a desfășurat răs-punzînd trebuințelor și îndatoririlor obștești, adică pe lîngă munca de povățuire a sufletelor și învățămînt, munca în ateliere, cultivarea pămîntului, creșterea vitelor, diferite reparații, construcții și înfrumusețări.

În lătura muncii manuale se remarcă pe primul plan activitatea secției de covoare de la mînăstirea Celic-Dere, afiliată la cooperativa de la mînăstirea Tudor Vladimirescu, unde 24 de cooperatoare lucrează la un înalt nivel artistic covoare naționale, milaneze, etc.

O nouă secție de pictură s-a organizat la mînăstirea Celic-Dere, în cadrul acestei cooperative, sub conducerea P.C. Sărețe Maria, care are o frumoasă activitate în această direcție.

La mînăstirea Saon a luat ființă un atelier de covoare, ca secție, la care se lucrează în timpul iernii, cînd personalul nu mai este reținut de muncile agricole.

În general, întreaga activitate a mînăstirilor țintește la îmbunătățirea vieții de obște și la întreținerea bisericilor, a chililor și a atenanselor.

Biserica cea nouă a mînăstirii Saon s-a prăbușit în întregime. Biserica mînăstirii Cocoș prezintă mari crăpături în boltă și la turle. Clopotnița a ars în întregime, iar chilile sînt grav avariate. De aceea Sf. Episcopie a angajat anul acesta mari lucrări la mînăstirea Cocoș, pentru salvarea de la ruină în primul rînd a bisericii și a clopotniței, înțelegînd să vină în ajutorul acestei mînăstiri, care prin mijloace proprii nu s-ar fi putut ridica. Ne facem deci datoria să arătăm că toate înfăptuirile de seamă din viața mînăstirilor Eparhiei noastre din ultimii 10 ani poartă pecetea condițiilor noi de viață din patria noastră, permanentei griji, sprijinului și îndrumării care vin din partea Centrului Eparhial și din partea conducerii de stat, care prin Ministerul Cultelor a repartizat mînăstirilor materiale planificate, combustibil, bani pentru nutriment și diferite înlesniri.

Înceind expunerea de față, am socotit necesar a aminti grija permanentă și ajutorul masiv dat de statul de democrație populară Eparhiei Dunării de Jos în ultimii 10 ani.

Socotesc de asemenea necesar să scot în evidență, că toată această activitate desfășurată în ultimii 10 ani, poartă pecetea strădaniilor de fiecare zi a conducătorilor spirituali ai Eparhiei și în special a P. S. Episcop Chesarie, la care se mai adaugă și concursul colaboratorilor P.S. Sale de la Centrul Eparhial, cit și al PP. CC. Protoierei și preoți din Eparhie.

Pr. M. BLANARU
Consilier administrativ

PENTRU UN TRAI IMBELȘUGAT, PENTRU O VIAȚĂ FERICITĂ

Spre deosebire de ceea ce se întâmplă în țările capitaliste, unde politica este înfeudată intereselor de clasă ale exploataților și unde guvernării se găsesc în solda trusturilor și a monopolurilor și ca atare angajați pe panta celui mai feroce imperialism; unde grija pentru masele muncitoare este aproape inexistentă și unde mizeria în care se zbate poporul de jos constituie cea mai întunecată pată pentru civilizația omenirii în timpurile de față, — în țările socialiste, ca și în acele care au pornit pe drumul construirii socialismului toată politica și toată grija factorilor conducători și de răspundere este îndrumată către unul și același scop: crearea condițiilor pentru satisfacerea maximă a nevoilor materiale și culturale ale poporului muncitor, lupta hotărâtă și consecventă pentru un trai îmbelșugat și pentru o viață fericită pentru toți.

Nu este ramură a economiei naționale și nu este forță creatoare care să nu fie antrenată și stimulată în vederea acestui unic și mare scop. În Proiectul Statutului modificat al Partidului Muncitoresc Român, printre altele, citim: «Partidul Muncitoresc Român mobilizează toate forțele oamenilor muncii pentru dezvoltarea mai departe a industriei, agriculturii, transportului și schimbului de mărfuri, pentru continuarea dezvoltării economiei naționale pe calea socialismului, pentru făurirea bunăstării a clasei muncitoare, a țărănimii muncitoare și a tuturor oamenilor muncii de la orașe și sate».

Dar creșterea diferitelor ramuri ale economiei noastre naționale trebuie să se facă în chip armonios și potrivit cu nevoile ridicării standardului de viață al oamenilor muncii, căci numai în felul acesta se poate garanta progresul și mai binele social al patriei noastre. Astfel, dacă industria grea este temelie dezvoltării economiei naționale, creșterea peste măsură a nivelului ei și rămânerea în urmă a agriculturii și a industriei bunurilor de larg consum, față de ea, va prejudicia dezvoltarea armonică a economiei naționale și, prin aceasta, scopul general urmărit de economia socialistă nu va putea fi ajuns. Ținând seamă de aceasta, Plenara largită a C. C. al Partidului Muncitoresc Român din august 1953, a hotărât «orientarea

cursului politicii noastre economice spre o repartizare mai justă a mijloacelor materiale și îndeosebi a investițiilor în vederea unei dezvoltări continue, raționale a industriei grele, temelia dezvoltării economiei naționale, a lichidării rămânerii în urmă a agriculturii față de industrie și a ridicării nivelului de trai al poporului muncitor.

Hotărîrea plenarei lărgite a C. C. al Partidului Muncitoresc Român din august 1953 a avut ca urmare unele rezultate pozitive în dezvoltarea agriculturii. S-a mărit volumul investițiilor și creditelor pentru agricultură, s-a elaborat și a început să se aplice legea pentru dezvoltarea creșterii animalelor în anii 1954-1956, a sporit numărul de tractoare, mașini și unelte agricole, s-a mărit suprafața însămînțată cu porumb, culturi tehnice și legumicole, lucrările agricole de toamnă și de primăvară s-au executat la un nivel agrotehnic mai înalt, s-a îmbunătățit sistemul de contractare la unele produse agricole prin mărirea cointeresării materiale a producătorilor agricoli, etc.

Hotărîrea din 29 mai 1954 a forurilor conducătoare ale Republicii noastre cu privire la executarea lucrărilor de îngrijire a culturilor, recoltat, desmîriștit, treerat, însămînțări și arături adînci de toamnă, precum și cu privire la realizarea planului de colectare pe 1954, ca și alte norme date ulterior de forurile noastre conducătoare, care se înscriu pe linia marilor directive date de plenara lărgită a C.C. al Partidului Muncitoresc Român din august 1953 au contribuit în largă măsură la avîntul pe care l-a luat agricultura noastră în ultimul timp. Cu toate acestea nivelul actual al producției agricole a rămas mult în urma cerințelor crescînde de aprovizionare a populației muncitoare cu produse vegetale și animale și a industriei ușoare și alimentare cu materii prime agricole.

În scopul lichidării rămânerii în urmă a agriculturii față de dezvoltarea industriei, plenara C. C. al Partidului Muncitoresc Român a alcătuit și a supus Congresului al II-lea al Partidului un Proiect de Directive cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani, care cuprinde un ansamblu de măsuri economice, organizatorice și tehnice, menite să dea un nou și puternic avînt ridicării producției agricole, dezvoltării schimbului de mărfuri dintre oraș și sat, ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii și întăririi continue a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Directivele Congresului al II-lea al Partidului, cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani *) , vor constitui o adevărată cotitură în dezvoltarea producției agricole, ele țintind la obținerea unei producții sporite la hectar, la toate culturile și în special la grâu, porumb, cartofi, sfeclă de zahăr, bumbac, floarea soarelui, cum și mărirea numărului de animale și a productivității lor și valorificarea rațională a terenurilor slab cultivate și necultivate.

În expunerea de motive a «Directivelor», printre altele, citim: «În faza actuală a construcției socialismului la noi în țară — odată cu dezvoltarea industriei grele și cu creșterea rapidă a industriei ușoare și alimentare, producătoare de bunuri de larg consum — ridicarea agriculturii este veriga hotărîtoare pentru dezvoltarea și întărirea întregii economii naționale și creșterea nivelului de trai al poporului muncitor».

*) S-au publicat în ziarul «Scînteia» nr. 3063 din 27 august 1954.

Proiectul C.C. al Partidului Muncitoresc Român cu privire la «Directivile Congresului al II-lea al Partidului» asupra dezvoltării agriculturii în următorii 2-3 ani cuprinde următoarele XVIII capitole, al căror conținut îl înfățișem mai jos în rezumat:

I. Identificarea suprafețelor și punerea în valoare a tuturor rezerveilor de terenuri. Suprafața arabilă a țării trebuie să crească pînă la sfîrșitul anului 1956, la 10 milioane de hectare. Se vor face îmbunătățiri și ameliorări terenurilor agro-silvice și suprafețelor inundabile, se vor trece în cultură toate terenurile virane din vetrele satelor și ale orașelor, marginile drumurilor, șoselelor și căilor ferate se vor planta cu pomi roditori și nu se va admite decît în cazuri excepționale schimbarea destinației terenurilor agricole pentru scopuri neagricole.

II. Mărirea producției de cereale. Suprafața însămînțată cu cereale trebuie să se extindă pînă la 7.220.000 ha. în 1955 și pînă la 7.360.000 în 1956, din care suprafața însămînțată cu grîu de toamnă, pînă în 1956 să ajungă la 2.470.000 ha., iar cea cu porumb la 3.400.000 ha. Totodată să se urmărească cu atenție sporirea producției globale de cereale, care în următorii 2-3 ani va trebui să ajungă pînă la 10.500.000 tone, mărindu-se recolta medie la ha. în anii 1955-1956 astfel: la grîul de toamnă pînă la 1.400 kg.; la porumb pînă la 1.500 kg.; la seară pînă la 1.300 kg.; la orzul de toamnă pînă la 1.500 kg.; la cel de primăvară pînă la 1.200 kg.; la ovăz pînă la 1.200 kg. și la orez pînă la 3.500 kg.

În vederea sporirii suprafețelor însămînțate și a producției globale de cereale, «Directivile» precizează sarcinile ce revin Ministerului Agriculturii și Silviculturii, S.M.T.-urilor și laboratoarelor pentru încercarea semințelor. De asemenea ele arată suprafețele ce vor trebui însămînțate după metoda rîndurilor încrucișate și în rînduri dese pentru păioase, extînderea semănatului porumbului în cuiburi așezate în pătrat, folosirea îngrășămintelor organice și experimentarea celor fosforo și azoto-bacteriene, aplicarea metodei polenizării suplimentare la porumb, etc.

O măsură de o deosebită importanță pe care o preconizează «Directivile» la acest capitol este aceea a dezvoltării inițiativelor gospodăriilor agricole individuale, specificînd că, începînd cu anul agricol 1954/1955 nu se vor mai da planuri de cultură pentru cereale gospodăriilor agricole individuale, urmînd ca acestea să primească cel mai tîrziu pînă la 1 septembrie al fiecărui an, numai obligațiile pentru predarea cotelor de cereale către stat.

III. Mărirea producției la culturile tehnice. Cultivarea plantelor tehnice: sfeclă de zahăr, bumbac, tutun, cînepă, in, floarea soarelui, etc., va trebui în următorii 2-3 ani să ia un avînt deosebit. Astfel, bumbacul va trebui să ajungă la 100.000 tone neegrenat; sfecla de zahăr la 2.100.000 tone; inul de fuior la 57.000 tone paie; cînepa de fuior la 2.100.000 tone paie; floarea soarelui la 430.000 tone; inul de ulei la 19.000 tone; soia la 25.000 tone; rapița la 19.000 tone; ricinul la 6.000 tone; tutunul la 27.000 tone; cicoarea la 40.000 tone.

Producțiile medii pe hectar, în următorii 2-3 ani trebuie să crească la plantele tehnice în felul următor: la bumbac, cel puțin 600 kg. neegrenat; la sfecla de zahăr, cel puțin 18.000 kg.; la inul de fuior, cel puțin 2.300 kg. paie; la cînepă, cel puțin 3.500 kg. paie; la floarea soarelui, cel

puțin 1.050 kg.; la inul de ulei, cel puțin 700 kg. semințe; la cicoare, cel puțin 12.500 kg. rădăcini.

La acest capitol «Directivele» arată metodele care urmează să fie întrebuițate în vederea obținerii unui rezultat cât mai satisfăcător, specificând că la plantele tehnice se vor da producătorilor planuri de cultură și că toți cultivatorii unor astfel de plante vor fi îndrumați să le cultive numai în terenuri propice și arate adânc toamna, bine îngrășate cu îngrășăminte organo-minerale și întreținute prin executarea lucrărilor agricole la un nivel agrotehnic cât mai înalt.

IV. Mărirea producției de cartofi și legume. Suprafețele cultivate cu cartofi și legume vor trebui să ajungă în 1956 la 480.000 ha., dintre care 270.000 ha. cel puțin să fie cultivate cu cartofi. Se va reintroduce cultivarea cartofilor și legumelor în localitățile în care în trecut se cultivau pe scară întinsă și unde condițiunile naturale sînt favorabile și se va extinde cultivarea cartofului în regiunile de stepă ca și în zonele de munte, unde cartoful reușește să dea producții mai mari ca porumbul. Cultura legumelor și cartofului se va face pe scară întinsă și în jurul centrelor muncitorești și orașelor industriale mari, evitîndu-se în felul acesta transportul lor pe distanțe prea mari. «Directivele» acordă o grijă deosebită producției de semințe de leguminoase și aprovizionării populației cu legume proaspete cât de timpuriu primăvara, cât mai tîrziu toamna și chiar și în cursul iernii, dîspunînd lărgirea rețelei de sere și răsadnițe atît la gospodăriile agricole de stat, cît și la gospodăriile agricole colective și la întovărășirile agricole.

V. Dezvoltarea viticulturii și pomiculturii. În următorii 2-3 ani, toate viile vor trebui aduse în stare de producție superioară. Golurile din vii vor trebui completate, viile bătrîne nerentabile vor fi defrișate și se va face replantarea de vii noi. În anul 1966 suprafața totală de vii va ajunge pînă la 257.500 ha., iar recolta globală de struguri va trebui să ajungă în anul 1957 pînă la 630.000 tone și în anul 1965 pînă la 875.000 tone.

Livezile bătrîne vor fi defrișate și se vor planta cu pomi, livezi noi. O suprafață de 2.000 ha. va fi plantată cu arbuști fructiferi (smeură, agrișe, coacăze, etc.). Pînă în anul 1965, suprafața cu livezi masive va trebui să ajungă la 250.000 ha., cu un număr de 50 milioane de pomi fructiferi. În jurul caselor, în orașe și la sate se vor planta 46.000.000 pomi și 12.000 ha. arbuști fructiferi. Recolta globală de fructe va trebui să ajungă în anul 1956 la 640.000 tone, iar în anul 1965 pînă la 930.000 tone. Se va da atenție deosebită plantării cașilor și cireșilor în Dobrogea și a gutuilor în Delta Dunării.

După ce «Directivele» arată metodele ce vor trebui folosite pentru atingerea țelului urmărit, arată că în perioada 1955-1957 se vor construi 4 uzine de vinificare cu capacitate de cîte 2.000 tone de struguri, 29 centre de vinificație cu capacitate de cîte 1.000 tone de struguri și 250 centre de vinificație cu capacitate de 500 tone de struguri. De asemenea se vor construi distilerii și depozite pentru păstrarea și condiționarea vinului și rachiului.

VI. Dezvoltarea creșterii animalelor. Legea pentru dezvoltarea creșterii animalelor în anii 1954-1956 în R.P.R. a avut și pînă acum urmări pozitive. Gospodăriile de stat și gospodăriile agricole colective au mărit

în 1954, în comparație cu 1953, efectivul de animale de producție și de muncă și cantitatea de produse animale predate statului. Directivele Congresului al II-lea al Partidului dau, însă, un nou avânt acestui bun început. Ele prevăd că «Sarcinile de plan ce decurg din Legea pentru dezvoltarea creșterii animalelor pe anii 1955-1956 să se defalce pe regiuni, raioane, comune, gospodării agricole colective, gospodării agricole de stat, herghelii, ferme și gospodării anexe. Să se dezbată în ședințe de partid, în sesiunile sfaturilor populare, în adunările cu țărani muncitori și cu muncitorii agricoli aceste sarcini, stabilindu-se măsurile concrete pentru realizarea planului de dezvoltare a creșterii animalelor».

Efectivul de oi cu lână fină și semi-fină va trebui să ajungă la sfârșitul anului 1955, la cca. 4.350.000 capete, iar la sfârșitul anului 1956 la cca. 4.900.000, din care cca. 3.400.000 oi fătătoare. Efectivul cailor de rasă din hergheliile statului va trebui să ajungă la sfârșitul anului 1956 cel puțin la 3.800 capete, iar efectivul armăsarilor reproducători la 1.300 capete.

Concomitent cu grija pentru sporirea numărului de animale se va acorda o atenție deosebită pe deoparte finetelor și pășunilor naturale, în așa fel ca producția la ha. să ajungă la sfârșitul anului 1956 de cel puțin 2.200 kg. fin și de cel puțin 6.000 kg. masă verde; iar pe de altă parte planului de construcții și adăposturi pentru animale, pentru acestea folosindu-se materialele locale.

Se va urmări folosirea justă a creditelor, în așa fel ca gospodăriile țăranilor muncitori, lipsite de animale și în primul rând acelea ale familiilor ostașilor, lipsite de vaci și de alte animale de muncă să-și poată procura vaci, vițele, porci și oi pentru folosință proprie. Statul va îmbunătăți prețurile de achiziție pentru reproducătorii de rasă de calitate superioară și va institui premii.

VII. Despre aprovizionarea tehnico-materială a agriculturii. La acest capitol, «Directivele» arată că se va face dotarea agriculturii noastre, în anii 1955-1956 cu toate mașinile și uneltele necesare, atât din producția internă, cât și din import, pentru ca procesul muncilor agricole să se poată desfășura fără nicio stagnare în vederea realizării celor două mari țeluri: sporirea suprafețelor cultivate și sporirea producției la hectar. De asemenea se vor pune la dispoziția agriculturii îngrășămintele minerale necesare, ca și substanțele chimice de care va avea nevoie pentru combaterea bolilor și dăunătorilor la plante și animale. Centrocoopul va organiza în fiecare comună și sat mai mare desfacerea de unelte agricole și de piese de schimb. Se va construi și da în exploatare o uzină cu capacitate anuală de 200 tone de îngrășăminte minerale.

VIII. Investițiile și dezvoltarea construcțiilor. Pentru dezvoltarea producției agricole vegetale și animale se vor investi în anul 1955 suma de cca. 3.000 milioane, iar în anul 1956 suma de cca. 4.000 milioane lei. Se vor construi atelierele necesare pe lângă S.M.T.-uri, 84 locuințe colective și 588 apartamente pentru familisti, cu tot confortul modern pentru buna cazare a muncitorilor și tehnicienilor.

Construcțiile din gospodăriile agricole de stat, atât cele pentru muncitori cât și cele pentru mașini și ateliere și pentru animale vor lua un avânt cu totul deosebit. Se vor stabili norme riguroase pentru amplasarea construcțiilor, în așa fel ca aceasta să se facă pe cât este cu putință pe

teren neagrîcol. Pînă la finele anului 1954 se vor elabora și prezenta Consiliului de Miniștri spre aprobare, proiecte-tip pentru principalele construcții agricole.

IX. Măsurile pentru îmbunătățirea muncii S.M.T. și lărgirea mecanizării în producția agricolă. Dezvoltarea agriculturii se găsește în strînsă legătură cu mecanizarea ei, iar în procesul de mecanizare a agriculturii Stațiunile de Mașini și Tractoare joacă un rol precumpănitor. Întărirea S.M.T.-urilor, îmbunătățirea condițiilor de muncă și de trai pentru cadrele permanente de mecanizatori, recrutarea acestor cadre dintre cei mai buni colectivști, întovărășiți și țărani muncitori cu gospodării agricole individuale, ridicarea sistematică a calificării lor, în așa fel ca ele să poată folosi cît mai din timp și mai productiv tehnica, iată directivele din acest capitol.

X. Despre îmbunătățirea activității gospodăriilor agricole de stat. La acest capitol, «Directivele» prevăd ca în următorii 2-3 ani toate gospodăriile agricole de stat (G.A.S.) să devină gospodării cu o dezvoltare multilaterală, avînd stabilite raporturi corespunzătoare între diferitele ramuri de producție, cu o cît mai completă folosire a terenurilor și a efectivului de animale, cu o mare productivitate a muncii și cu o înaltă mecanizare a lucrărilor agricole.

Gospodăriile agricole de stat își vor mări, în această perioadă de timp suprafața de teren arabil, prin destelenirea pășunilor și fînețelor puțin productive; vor mări producția la hectar; vor mecaniza muncile agricole în proporție de 90-100%; vor extinde suprafața viilor și a livezilor, ca și a arbuștilor fructiferi. Ele vor mări în 1956 cantitatea de lapte predată statului, pînă la 800.000 hl., cea de lînă pînă la 2.000 tone, livrarea de porci îngrășați pînă la 160 mii capete, respectiv 22.400 tone greutate vie, iar livrările de carne pînă la 31.000 tone anual.

Statul va veni în ajutorul gospodăriilor agricole de stat, prin dotarea lor cu mașini și unelte agricole și se va elabora planul de electrificare a gospodăriilor agricole de stat pentru viitorii 2-3 ani, în vederea folosirii energiei electrice în procesul de producție.

XI. Activarea organizatorico-economică a gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole. Gospodăriile colective sînt forma cooperăției de producție accesibilă unor mase largi de țărani muncitori, dar pînă în prezent ele nu s-au folosit nici pe departe de posibilitățile mari de care dispun pentru mărirea producției agricole, pentru dezvoltarea gospodăriei obștești și ridicarea nivelului material al membrilor gospodăriilor colective și ai întovărășirilor agricole. De aceea «Directivele» caută să pună capăt situațiunii acesteia, indicînd ca organele și organizațiile de partid și organele de stat să dea o atenție mult mai mare decît pînă acum muncii de consolidare organizatorico-economică a întovărășirilor agricole. Îmbunătățirea radicală a îndrumării gospodăriilor colective în organizarea muncii, consolidarea brigăzilor de producție și participarea activă a membrilor gospodăriilor colective la producția obștească se impune, ca atare, cu necesitate. Buna îndrumare și folosirea muncii mecanizate va spori producția și veniturile țăranului muncitor și-l vor convinge de superioritatea și avantajele muncii în comun a pămîntului.

XII. Colinteresarea materială a țăranimii muncitoare în creșterea producției agricole. Capitulul acesta prevede o seamă de măsuri menite a

stimula eforturile țăranimii muncitoare de a spori producția agricolă, de a livra cantitățile de produse contractate și obligatorii și de a vinde în piețe, târguri și oboare cantități cât mai mari de produse agro-alimentare.

XIII. Despre cadre și învățămîntul agricol. Măsurile prevăzute de Directivele Congresului al II-lea al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani, nu vor putea fi aduse la îndeplinire fără îmbunătățirea sistemului de pregătire a cadrelor de specialiști în agricultură și fără justa lor folosire în producție. De aceea în capitolul acesta se precizează nevoile de specialiști de care are nevoie agricultura noastră și asigurarea cu cadrele necesare atât a S.M.T.-urilor, cât și a gospodăriilor agricole de stat, a gospodăriilor agricole colective și a întovărășirilor. Pentru stimularea activității organizatorice și creatoare a oamenilor muncii din agricultură, «Directivele» propun să se institue premii și să se deacearnă ordine, medali și titlul de «Erou al Muncii Socialiste» acelor care vor realiza indicii înalți de producție agricolă, aprobați de Consiliul de Miniștri. De asemenea, să se institue pentru specialiștii din agricultură titlurile onorifice: «agronom emerit», «zootehnist emerit», «medic veterinar emerit», «viticulor emerit», «pomiculor emerit», etc., care să se deacearnă pentru realizări deosebite în muncă.

XIV. Despre îmbunătățirea activității științifice în domeniul agriculturii. După ce «Directivele» arată aportul pozitiv pe care oamenii noștri de știință l-au adus pînă acum pentru promovarea agriculturii noastre și condițiile create de către regimul nostru democrat popular cercetării științifice, constată că «oamenii de știință mai au încă mult de făcut pentru a răspunde sarcinilor mari puse de necesitățile dezvoltării agriculturii noastre». Prin indicațiile care se găsesc în acest capitol, «Directivele» dau un nou îndrumare cercetărilor științifice în domeniul agriculturii și un nou avînt oamenilor noștri de știință în munca lor. Totodată e atrag luarea amînte pentru studierea noilor metode privind lucrarea pămîntului și însămînțările, elaborate de T. S. Malțev și pentru stabilirea sistemului tehnico-organizatoric necesar introducerii și aplicării lui în practica agricolă, ținînd seama de condițiile țării noastre.

XV. Despre îmbunătățirea propagandei agricole. Studiarea, sintetizarea, popularizarea și introducerea în practică a realizărilor științifice și a experienței înaintate a fruntașilor în producție sînt de mare însemnătate pentru dezvoltarea agriculturii noastre. De aceea propaganda agricolă trebuie susținută cu multă putere prin radio, prin lecții și conferințe, prin filme și d'afîlme, prin broșuri, planșe, afișe, placarde, foi volante și în deosebi prin presa centrală și locală de partid.

XVI. Despre îmbunătățirea muncii de îndrumare și conducere a agriculturii. Sarcina muncii de îndrumare și conducerii agriculturii cade în seama Ministerului Agriculturii și Silviculturii. «Directivele» constată însă că această sarcină nu este dusă la îndeplinire potrivit nevoilor crescînde care stau în fața agriculturii. De aceea «Directivele» indică liniile mari pentru îmbunătățirea acestei munci și promovarea în funcțiile de conducere a elementelor bine pregătite din punct de vedere profesional și cu atitudine justă față de muncă.

XVII. Despre sarcinile altor ministere și instituții centrale în dezvoltarea agriculturii. Dacă, în vederea creșterii bunei stări materiale și culturale a poporului muncitor în următorii 2-3 ani trebuie să se reali-

zeze o cotitură în dezvoltarea producției agricole, apoi și în activitatea Ministerului Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini, a Ministerului Construcțiilor și Industriei Materialelor de Construcții, a Ministerului Lemnului și Celulozei, a Ministerului Comerțului Interior, a Ministerului Finanțelor, a Comitetului de Stat al Planificării și a altor ministere și organe economice centrale și a comitetelor executive ale sfaturilor populare trebuie să se ivească cotitura necesară față de problemele agriculturii. Sarcinile care decurg din «Directivele cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani» pentru aceste ministere și instituții centrale trebuie să fie considerate drept sarcini de mare importanță, întrucât de obținerea unui avânt în producția agricolă depinde aprovizionarea îndesulătoare a populației muncitoare cu produse agro-alimentare și a industriei alimentare și ușoare cu materii prime.

XVIII. Despre sarcinile organelor și organizațiilor de partid. În aducerea la îndeplinire a acestor «Directive» membrii și candidații de partid ca și organele și organizațiile de partid sînt chemați să depună toată rîvna și toată străduința lor, ducînd o muncă permanentă pentru introducerea metodelor noi și a tehnicii înaintate în producția agricolă. O atenție deosebită trebuie dată tineretului sătesc și organizațiilor U.T.M. de la orașe și sate, care sînt sprijin direct al organizațiilor de Partid în lupta pentru înlăptuirea sarcinilor puse de Directivele Congresului al II-lea al Partidului. De asemenea, organizațiile de partid sînt chemate să ducă o intensă muncă politică în rîndurile femeilor, mobilizîndu-le la lupta pentru creșterea producției agricole și pentru transformarea socialistă a agriculturii.

*

Am trecut în revistă, în chip sumar, Proiectul C.C. al P.M.R. «Directivele Congresului al II-lea al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani» și am subliniat avîntul pe care potrivit acestor Directive urmează să-l ia agricultura noastră, mînați de gîndul că strădaniile mari și eforturile nobile care se depun pentru realizarea unui trai îmbelsugat și a unei vieți fericite pentru lumea noastră muncitoare trebuie să cunoscute și să treacă susținute de toți cetățenii conștienți ai patriei noastre, de toți fiii credincioși ai Bisericii noastre, iar printre aceștia, în primul rînd de către slujitorii altarelor Mîntuitorului Hristos.

Intr-adevăr, nu este măsură merită să contribuie la ridicarea poporului nostru, nu este gînd care să țintească la mai-binele și la fericirea lui, care să lase nepăsător pe acela care vrea cu tot dinadinsul să se considere și să fie slujitor devotat al lui Dumnezeu. A sluji lui Dumnezeu înseamnă a sluji aproapei tale; a-ți pune toată rîvna și tot zelul tău în lupta împotriva mizeriei sociale; a contribui din răspuțeri la ridicarea semenului tău, a urmări cu perseverență bunăstarea și fericirea lui, nu numai cea cerească, ci și cea pămîntească. Nu poate fi slujitor al lui Hristos cel ce nu este convins de acest lucru; nu poate fi apostol al lui Hristos cel ce nu este înflăcărat de un asemenea zel; nu poate fi păstor duhovnicesc cel ce arată nepăsare față de nevoile fiilor lui duhovnicesți și care nu se străduiește din toate puterile pentru înlăturarea nevoilor de tot felul din calea lor. Slujitor al lui Hristos, apostol al Lui și păstor duhovnicesc cu adevărat este numai acela a cărui inimă bate în ritmul bătăilor de

inimă ale păstoritilor săi, al căruj interes se confundă cu interesele după mai-binele social ale credincioșilor săi din lumea aceasta și cu vrerea tot sfântă a lui Dumnezeu în ceea ce privește călăuzirea fiilor lui duhovnicești către zările cele azurii ale împărăției cerești.

Sîntem nespuse de bucuroși că clerul Bisericii Ortodoxe Romine urmînd exemplul ierarhilor săi și în deosebi al I.P.S. Patriarh Justinian, se dovedește puternic ancorat în viața cea nouă pe care poporul nostru muncitor, sub călăuzirea hotărîită și energetică a avangardei sale și-o făurește zi de zi și clipă de clipă, după luminoasa pildă a oamenilor sovietici. Rapoartele care sosesc la centrul nostru bisericesc, atît din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, cît și din cuprinsul Sf. Mitropolii a Ungro-Vlației (Episcopia Buzăului și a Dunării de Jos) ne încredințază că strădania pe care slujitorii sfintelor altare ortodoxe o depun în cadrul tuturor acțiunilor de folos obștesc și de lămurire a credincioșilor cu privire la noul ritm de viață și de muncă din Republica Populară Romînă este întru totul la înălțimea așteptărilor autorității superioare bisericești.

Dar, cu anul agricol care vine, agricultura noastră intră într-o nouă fază. Efortul pentru aducerea la îndeplinire a «Directivelor cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani» trebuie să fie comun. Nimeni să nu se dea în lături, nimeni să nu se codească de a lua parte la marea luptă pentru înfringerea greutăților de tot felul și pentru ridicarea agriculturii noastre la un nivel vrednic de o țară socialistă.

În lucrarea de ridicare a agriculturii noastre la nivelul indicat de aceste «Directive» slujitorii altarelor și în deosebi cei de la țară să se simtă mîndri ori de cîte ori își vor putea oferi contribuția lor. Și această contribuție și-o pot oferi lămurind pe credincioși, fie din fața sfintelor altare, fie prin vizite la domiciliu, fie prin convorbirile pe care le pot avea la tot pasul, asupra țelurilor mărețe urmărite de conducerea țării noastre prin aceste «Directive» și prin antrenarea lor la acțiunile indicate de ele. Folosirea tuturor terenurilor cultivabile, plantarea de pomi fructiferi în jurul caselor, transformarea ogrăzilor pline în multe cazuri de gunoai și de bălării, în grădini de zarzavaturi; înlocuirea pomilor fructiferi bătrîni din livezile individuale cu pomi tineri, a golurilor din viile individuale cu butuci tineri de viță de vie; prăsirea și înmulțirea ca și buna întreținere a vitelor de tot felul și a păsărilor; participarea credincioșilor cu tot avîntul la acțiunile de folos comun ca: plantarea de pomi roditori a marginilor drumurilor și șoselelor, stîrpirea dăunătorilor recoltelor, iată numai o parte din acțiunile în fruntea cărora preotul, prin însăși poziția lui de îndrumător duhovnicesc al credincioșilor trebuie să se găsească alături de conducătorii obștești și să depună zel și sîrguință, ca unul care este convins de mai înainte că acțiunile de felul acestora vor avea urmări salutare pentru întreaga colectivitate.

Dar, mai presus de toate, slujitorii altarelor trebuie să fie niște auxiliari cît se poate de activi ai forurilor conducătoare locale pentru încetăținirea în conștiințele tuturor a noii atitudini a oamenilor față de muncă. Căci astăzi, în patria noastră, munca nu mai este o povară, ci o cinste pentru orice cetățean capabil de muncă și ea se aduce la îndeplinire cu atît mai mult folos, cu cît se îndeplinește din convingerea luminoasă că munca fiecăruia contribuie la propășirea tuturor și că munca tuturor nu țintește la altceva decît la ridicarea standardului de viață al fiecărui om al muncii în parte. Din acest punct de vedere îndemnul pe care I.P.S.

Patriarh Justinian l-a dat într-una din pastoralele sale îndreptate către oamenii muncii de pe ogoare: — «Munciți cu drag, căci munca pe ogoare este sfântă și numai palmele voastre bătătorite de coarnele plugului pot face ca belșugul să coboare în fiecare casă din scumpa noastră țară... Pământul este acum al vostru. Nu mai trudiți ca altădată pentru a îmbu'ba trîndăveala altora. Munciți acum pentru voi și pentru copii voștri. Munciți în același timp pentru frații voștri din fabrici și uzine, din ateliere și mine, pentru cei de pe marile șantiere ale țării, care și ei muncesc, la rîndul lor, ca să ușureze și să facă plăcută munca voastră. Cel ce muncește are dreptul nu numai la hrană, dar și la stima și prețuirea semenilor săi» — pot constitui un îndreptar prețios în strădaniile slujitorilor altarelor de a înnobilă conceptul despre muncă în sufletele credincioșilor lor.

De pe pozițiile ei dogmatice tradiționale, ca instituție menită să ducă în lume, pînă la sfîrșitul veacurilor solia păcii, a dreptății, a iubirii aproapelui și a ridicării credincioșilor de la starea de păcat la cea de sfințenie, contribuind astfel la fericirea nu numai cerească, ci și pămîntească a credincioșilor ei, Biserica noastră Ortodoxă colaborează, prin slujitorii ei, pe cît îi este cu putință, cu statul. Roadele acestei colaborări dintre Biserică și Stat, dintre slujitorii altarelor și organele puterii locale s-au putut constata într-un chip cît se poate de fericit pe tărîmul luptei pentru apărarea păcii și împotriva ațîțătorilor la un nou război. Nu ne îndoim că slujitorii sfintelor noastre altare, pătrunși de însemnătatea momentului istoric prin care trecem, cînd, prin Directivele Congresului al II-lea al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani se inițiază o cotitură în dezvoltarea producției agricole, vor ști să depună aceeași rîvnă și același zel pe care îl depun și în lupta pentru pace, și că colaborarea lor cu organele puterii locale de stat în ceea ce privește dezvoltarea agriculturii vor avea ca urmare același rezultat fericit, dat fiind că lupta pentru un trai îmbelșugat și pentru o viață fericită a oamenilor muncii de la noi din țară nu este decît o altă față a luptei pentru pace.

REDAȚIA

CUPRINSUL

Pagina

<i>Pr. Alexandru Ionescu</i> , 23 August 1944-23 August 1954	379
<i>D. V. Sădeanu</i> , Sărbătorirea vieții celei noi	388
<i>Pr. Grigore Burlușanu</i> , Înfăptuiri pe tărîm bisericesc în cei zece ani de la eliberarea patriei noastre: învățămîntul și monahismul	394

VIATA BISERICIASCA IN CUPRINSUL MITROPOLIEI

EPISCOPIA BUZĂULUI

<i>Pr. E. Ardeleanu</i> , Înfăptuiri în primul deceniu de la eliberarea patriei	405
---	-----

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

<i>Pr. M. Blănaru</i> , Înfăptuiri în primul deceniu de la eliberarea patriei	408
<i>Redacția</i> , Pentru un trai îmbelșugat, pentru o viață fericită	415

•

B U G U R E Ş T I
TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ŞI DE MIŞIUNE ORTODOXA
1954